II

(Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění není povinné)

ROZHODNUTÍ

KOMISE

ROZHODNUTÍ KOMISE

ze dne 22. června 2006

o financování *ad hoc* nizozemských provozovatelů veřejnoprávního vysílání Státní podpora C 2/2004 (ex NN 170/2003)

(oznámeno pod číslem dokumentu C(2006) 2084)

(Pouze nizozemské znění je závazné)

(Text s významem pro EHP)

(2008/136/ES)

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na první pododstavec odst. 2 čl. 88 této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o Evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

poté, co vyzvala zúčastněné strany, aby v souladu s uvedenými články podaly připomínky ([1]),

s přihlédnutím k předloženým připomínkám,

vzhledem k těmto důvodům:

I. POSTUP A SOUVISLOSTI

1. **POSTUP**

(1) V průběhu let 2002 ([2]) a 2003 ([3]) Komise obdržela několik podnětů, v nichž se uvádělo, že systém veřejného financování zavedený pro nizozemské provozovatele veřejnoprávního vysílání představuje protiprávní a neslučitelnou státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES.

(2) V průběhu předběžného šetření podnětů Komise obdržela od žadatelů ([4]), jakož i od nizozemských orgánů ([5]) dodatečné informace.

([1]) Úř. věst. C 61, s. 8 ze dne 10.3.2004.

([2]) Dopisem ze dne 24. května 2002 od skupiny CLT-UFA SA a přidružených dceřiných společností RTL/Holland Media Groep SA a Yorin TV BV; dopisem ze dne 10. října 2002 od skupiny SBS Broadcasting; dopisem ze dne 28. listopadu 2002 od VESTRA.

([3]) Dopisem ze dne 3. června 2003 od nizozemského sdružení vydavatelů novin a dopisem ze dne 19. června 2003 od vydavatelské společnosti *De Telegraaf*.

([4]) Dopisem ze dne 29. června 2002, 28. října 2002, 21. února 2003 a dvěma dopisy ze dne 19. června 2003.

([5]) Dopisy ze dne 12. září 2002 a 18. září 2002 v reakci na žádost Komise o informace zaslanou dne 24. června 2002.

(3) Po předběžném posouzení údajných opatření podpory Komise Nizozemsko dopisem ze dne 3. února 2004 informovala, že se rozhodla zahájit řízení podle čl. 88 odst. 2 Smlouvy o ES s ohledem na některá opatření, jež by bylo možno považovat za novou podporu.

(4) Rozhodnutí Komise o zahájení řízení bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ([6]). Komise vyzvala zúčastněné strany, aby podaly připomínky k podpoře.

(5) Nizozemsko na rozhodnutí o zahájení řízení odpovědělo dopisem ze dne 30. dubna 2004. Komise mimoto obdržela připomínky od 11 zúčastněných stran ([7]). Dopisem ze dne 29. dubna 2004 Komise tyto připomínky postoupila Nizozemsku. Nizozemské orgány zaslaly své vyjádření k těmto připomínkám v dopise ze dne 13. srpna 2004.

(6) Komise zaslala nizozemským orgánům další dotazy v dopisech ze dne 4. ledna 2005 a 25. května 2005, na něž nizozemské orgány odpověděly dopisy ze dne 27. ledna 2005 a 25. července 2005. Další informace poskytl jeden ze žadatelů (*De Telegraaf*) dne 25. července 2005 a nizozemské orgány dne 2. září. Komise požádala nizozemské orgány o další vysvětlení elektronickou poštou dne 22. listopadu 2005, na což nizozemské orgány odpověděly dne 25. listopadu 2005. Po schůzce s nizozemskými orgány Komise rozhodla, že je zapotřebí další vysvětlení. Za tímto účelem byla nizozemským orgánům dne 22. prosince 2005 zaslána žádost o informace, na niž nizozemské orgány odpověděly dne 3. února 2006 poté, co jim byla prodloužena lhůta. S ohledem na tuto odpověď došlo mezi nizozemskými orgány a Komisí k další výměně elektronické pošty v únoru a dubnu 2006.

(7) Schůzka nizozemských orgánů a Komise se uskutečnila dne 24. září 2004. Schůzka s *De Telegraaf* se konala dne 27. října 2004. Schůzka s *Broadcast Partners* se uskutečnila dne 5. ledna 2005. Ke schůzce RTL a Komise došlo dne 27. července 2005 a ke schůzce VESTRA a Komise dne 23. září 2005. Dne 1. února a 14. února 2006 se Komise znovu sešla s nizozemskými orgány.

([6]) Viz poznámka pod čarou 1.

([7]) Evropské sdružení komerčních televizních společností (Association of Commercial Television in Europe (ACT)), dopisem ze dne 15. dubna 2004; Arbeitsgemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland (ARD), faxem ze dne 8. dubna 2004; Broadcast Partners, konečné znění dopisu ze dne 27. dubna 2004; CLT-UFA, RTL/HMG a Yorin (dále jen „CLT-UFA“), dopisem ze dne 14. dubna 2004; De Telegraaf, dopisem ze dne 15. dubna 2004; Groep Nederlandse Dagbladpers, dopisem ze dne 21. dubna 2004; Publieke Omroep, dopisem ze dne 21. dubna 2004; SBS Broadcasting BV, dopisem ze dne 26. dubna 2004; Branchevereniging van Nederlandse kabelbedrijven (VECAI) dopisem ze dne 8. dubna 2004; Vereniging van Commerciële Radio (VCR), dopisem ze dne 13. dubna 2004.

(8) Kromě tohoto řízení v souvislosti s „novou podporou“ se financování provozovatelů veřejnoprávního vysílání (dále jen „PVV“) prostřednictvím ročních plateb ze strany státu a pobídkového fondu (*Stifo, Stichting Stimuleringsfonds Nederlandse Culturele Omroepproducties*) ([8]) posuzuje v samostatném řízení v souvislosti s „existující podporou“ (srov. státní podpora č. E-5/2005). V tomto rozhodnutí Komise odkazuje na opatření, která jsou předmětem „řízení týkajícího se existující podpory“ pouze tehdy, je-li to nutné k poskytnutí celkového obrazu o financování veřejnoprávního vysílání. Nebude se však zabývat otázkou slučitelnosti běžných ročních plateb a plateb z pobídkového fondu s pravidly státních podpor.

(9) Toto rozhodnutí bude rovněž omezeno na posouzení financování hlavních činností PVV (tzv. hlavních úkolů), nebude se tedy vztahovat na vedlejší činnosti, např. nové mediální služby, poskytování SMS a službu i-mode. Stejně tak se toto rozhodnutí nebude zabývat investicemi NOS pro provozovatele sítě Nozema, jež se podle podnětů nemohly uskutečnit za tržních podmínek. Tyto záležitosti budou řešeny zvlášť.

(10) Rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení zahrnovalo postup od roku 1992. Zdá se však, že první platby *ad hoc* se uskutečnily teprve v roce 1994. Nyní jsou k dispozici údaje do roku 2005 a je nutno k nim přihlédnout. Období, jehož se rozhodnutí týká, by proto mělo sahat od roku 1994 (kdy se uskutečnila první platba *ad hoc*) do roku 2005 (což je poslední rok, pro nějž jsou k dispozici konečné údaje). Je nutno poznamenat, že nizozemské orgány Komisi vyzvaly, aby vzala v úvahu i rok 2006. Údaje za rok 2006 jsou však pouze prozatímní, a proto je nelze vzít v úvahu.

2. PODROBNÝ POPIS SYSTÉMU VEŘEJNOPRÁVNÍHO VYSÍLÁNÍ

(11) V této kapitole budou nejprve v oddíle 2.1 popsáni účastníci v odvětví (veřejnoprávního) rozhlasového a televizního vysílání a poté v oddíle 2.2 různé prvky systému financování nizozemského odvětví rozhlasového a televizního vysílání obecně. V této souvislosti budou popsány právní předpisy, kterými jsou provozovatelé vysílání pověřeni posláním veřejné služby, objasněny různé mechanismy financování (roční platby a platby *ad hoc*) a závěrem bude vysvětleno, jaké rezervy provozovatelé veřejnoprávního vysílání vytvořili a používají při plnění svého úkolu v oblasti veřejné služby. Následně budou projednány komerční činnosti prováděné nizozemskými provozovateli veřejnoprávního vysílání (oddíl 2.5). V oddíle 2.6 je vysvětleno nabytí fotbalových práv společností NOS a oddíl 2.7 se zabývá vztahem mezi provozovateli vysílání a provozovateli kabelové televize. Oddíl 2.8 pak uvádí, kterých opatření se toto řízení týká.

([8]) Případ č. NN 32/91 schválený Komisí v červenci 1991.

2.1 Účastníci v odvětví (veřejnoprávního) rozhlasového a televizního vysílání

(12) Systém veřejnoprávního vysílání se skládá z různých organizací, včetně osmi soukromých sdružení (provozovatelé soukromého vysílání s členy pověřenými posláním veřejné služby) a deseti soukromých nadací (provozovatelé soukromého vysílání bez členů pověřených posláním veřejné služby) ([9]).

(13) Kromě provozovatelů vysílání uvedených v odstavci 12 zahrnuje systém veřejnoprávního vysílání dalšího účastníka (společnost NOS), který vykonává dvojí roli. První úlohou je role provozovatele veřejnoprávního vysílání, odpovědného za televizní a rozhlasové programy (pod názvem „NOS RTV"). Druhou úlohou je role koordinátora celého systému veřejnoprávního vysílání, kterou vykonává správní rada společnosti NOS (tzv. „Publieke Omroep", dále jen „PO"). PO, jíž byly funkce a úkoly svěřeny zákonem o sdělovacích prostředcích, podporuje spolupráci mezi provozovateli veřejnoprávního vysílání, koordinuje tři veřejnoprávní televizní kanály a dvakrát ročně úřadu pro sdělovací prostředky předkládá zprávu o činnosti provozovatelů veřejnoprávního vysílání.

(14) Společnost NOS dostává finanční prostředky z rozpočtu na sdělovací prostředky, a to jak na úkoly, které plní jako PO, tak i na úkoly, které vykonává jako NOS RTV.

(15) Veřejnoprávní televizní programy jsou vysílány provozovateli veřejnoprávního vysílání prostřednictvím tří veřejnoprávních kanálů ([10]).

(16) Součástí systému veřejnoprávního vysílání je rovněž nizozemská organizace pro produkci vysílání (*Nederlands Omroepbedrijf*, dále jen „NOB"). Organizace NOB zajišťuje záznam, přípravu přenosu a skutečný přenos zvuku, obrazu a dat do všech možných distribučních kanálů. Organizace NOB poskytuje tyto služby provozovatelům komerčního i veřejnoprávního vysílání. Služby poskytované provozovatelům veřejnoprávního vysílání se považují za veřejné služby poskytované nizozemskou vládou a jsou financovány z veřejných prostředků ([11]).

(17) Za prodej reklamního času a vysílání reklam na veřejnoprávních kanálech odpovídá výhradně zvláštní nadace (*Stichting Ether Reclame,* dále jen „STER"). STER odpovídá za přidělený vysílací čas. Příjmy STER plynou přímo státu.

(18) Kromě celostátně působících provozovatelů veřejnoprávního vysílání existuje několik provozovatelů komerčního vysílání, kteří rovněž působí na celostátní úrovni. Těmito provozovateli komerčního vysílání jsou např. RTL (RTL 4, 5 a 7 (všechny ze skupiny CLT-UFA)) nebo SBS6, NET5 a Veronica (ze skupiny SBS Broadcasting) nebo Talpa (Talpa Media Holding). Jejich příjmy pocházejí především z televizní reklamy.

([9]) Sdruženími s takovými členy jsou KRO, AVRO, NCRV, EO, TROS, BNN, VARA a VPRO. Nezávislými soukromými organizacemi jsou: NPS, Teleac/NOT, RVU, VKZ, RKK, HOS, NMO, OHM, NIK, BOS.

([10]) Ty zahrnují „Nederland 1, 2 a 3".

([11]) Srov. článek 90 zákona o sdělovacích prostředcích.

2.2 Rámec, který upravuje veřejnoprávní vysílání

(19) Odvětví rozhlasového a televizního vysílání je v současnosti upraveno zákonem o sdělovacích prostředcích a výnosem o sdělovacích prostředcích. Provozovatelům veřejnoprávního vysílání je ze zákona umožněno vykonávat čtyři kategorie činností, které jsou v současném zákonu o sdělovacích prostředcích definovány jako „hlavní úkol", „vedlejší úkoly", „vedlejší činnosti" a „činnosti sdružení". Provozovatelům veřejnoprávního vysílání lze poskytnout státní financování s ohledem na „hlavní úkol" a „vedlejší úkoly".

2.2.1 *Právní definice*

Hlavní úkoly

(20) Čl. 13c odst. 1 zákona o sdělovacích prostředcích popisuje „hlavní úkol" veřejnoprávního vysílání jako:

a) zajištění pluralitní a vysoce kvalitní nabídky programů pro všeobecné vysílání v oblasti informování, kultury, vzdělávání a zábavy na celostátní, regionální a místní úrovni a jejich přenos či zajištění jejich přenosu na otevřených kanálech;

b) vykonávání všech činností souvisejících s nabídkou programů a přenosem, které jsou v tomto ohledu zapotřebí;

c) vysílání programů určených pro země a oblasti mimo Nizozemsko a pro nizozemské občany pobývající v zahraničí.

(21) Čl. 13c odst. 2 zákona o sdělovacích prostředcích stanoví obecné požadavky na programy, které mají být vysílány provozovateli veřejnoprávního vysílání. Programy musí *„vyváženým způsobem poskytovat obraz o společnosti a o zájmech a názorech obyvatelstva na společnost, kulturu a filozofii; a*

a) *programy musí být dostupné pro veškeré obyvatelstvo v příslušných oblastech;*

b) *přispívají k pluralismu a kulturní rozmanitosti v Nizozemsku (…)*".

(22) Celkový programový čas, který by měl být přidělen jednotlivým kategoriím, např. kultuře, vzdělávání a zábavě, je mimoto regulován prostřednictvím stanovených procentních podílů ([12]).

(23) Článek 16 zákona o sdělovacích prostředcích stanoví, které úkoly vykonává společnost NOS RTV, a obsahuje podrobnosti o těchto úkolech. Zahrnuto je sportovní zpravodajství, včetně mimo jiné ligových a pohárových zápasů a mezinárodních událostí. Procentní podíl celkového vysílacího času, který by měl být vyhrazen na takovéto sportovní události, není zákonem předem stanoven. V praxi společnost NOS RTV usiluje o to, vyhradit na sportovní programy 9–11 % celkového vysílacího času ([13]).

([12]) Srov. články 50 a 54 zákona o sdělovacích prostředcích.

([13]) Viz plán politiky společnosti NOS na období 2000–2010.

(24) Sdružení provozovatelů vysílání mají nárok na vysílací čas pro poskytování celostátních televizních programů a mají právo obdržet státní prostředky na plnění tohoto úkolu (čl. 31 odst. 4 zákona o sdělovacích prostředcích).

Vedlejší úkoly

(25) V souladu s čl. 13c odst. 3 zákona o sdělovacích prostředcích, který byl zaveden v roce 2000, systém veřejnoprávního vysílání *„může rovněž plnit svůj úkol uvedený v prvním odstavci poskytováním prostředků pro obstarávání a distribuci programových materiálů jiných než uvedených v odst. 1 písm. a)“*. Jinými slovy, provozovatelé veřejnoprávního vysílání mohou vysílat obsah veřejné služby uvedený v odstavci 20 v rámci hlavního úkolu na jiných mediálních platformách (např. internet).

(26) Tyto tzv. „vedlejší úkoly“ musí splňovat řadu podmínek. Nesmí například sloužit k vytváření zisku třetích stran (článek 55 zákona o sdělovacích prostředcích). Příkladem těchto vedlejších úkolů je udržování internetové stránky nebo tématického kanálu.

(27) Je nutno rovněž zmínit, že využití „hlavního“ úkolu a „vedlejších“ úkolů zajišťuje provozovatelům veřejnoprávního vysílání příjmy, které musejí být vynaloženy na účely veřejné služby ([14]).

Vedlejší činnosti a činnosti sdružení

(28) Nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání mohou provádět rovněž činnosti, které jsou definovány jako vedlejší činnosti a činnosti sdružení. Vedlejší činnosti ([15]) musí splňovat řadu zákonných podmínek. K příkladům těchto vedlejších činností patří prodej programových průvodců, sponzorování, prodej programových práv a materiálů souvisejících s programy, pronájem kancelářských prostor a pořádání tzv. „drive-in show“.

(29) Dalšími činnostmi jsou tzv. „činnosti sdružení“. Činnosti sdružení jsou činnosti, které vykonávají sdružení provozovatelů vysílání pro své členy. Zahrnují vydávání časopisů a organizování a prodej zájezdů.

2.2.2 ***Pověření a dohled***

(30) Nezávislý úřad pro sdělovací prostředky (*Commissariaat voor de Media*) je pověřen úkolem zajistit soulad s programovými a finančními požadavky zákona o sdělovacích prostředcích a prováděcích právních předpisů (článek 9 zákona o sdělovacích prostředcích).

(31) Úřad pro sdělovací prostředky má právní úkol stanovený článkem 134 zákona o sdělovacích prostředcích, a to zajistit, aby provozovatelé veřejnoprávního vysílání plnili své povinnosti, včetně kvót stanovených pro různé druhy programů. Nejsou-li povinnosti dodržovány, Komise pro sdělovací prostředky může uložit pokuty. Úřad pro sdělovací prostředky dále kontroluje, zda provozovatelé vysílání dodržují zákonná omezení týkající se sponzorování a reklamy.

(32) Úřad pro sdělovací prostředky každoročně kontroluje, zda účetní závěrky provozovatelů veřejnoprávního vysílání na základě předložených zpráv účetních splňují požadavky zákona o sdělovacích prostředcích, výnosu o sdělovacích prostředcích a finanční příručky. Je-li tomu tak, úřad formálně schválí (rozpočtové) částky na pravidelné poskytování programů (článek 100 a 101 zákona o sdělovacích prostředcích).

2.3 **Zdroje financování provozovatelů veřejnoprávního vysílání**

(33) Hlavními finančními zdroji PVV jsou roční platby poskytované státem. Aby bylo možno zmírnit rozpočtové výkyvy, PVV mohou mít určité rezervy. PVV kromě toho od roku 1994 dostávali platby *ad hoc*.

(34) Jelikož posouzení slučitelnosti financování *ad hoc* nelze provést, aniž by se přihlédlo k jiným zdrojům veřejného financování, níže uvedený popis zahrnuje jak roční platby, tak i platby *ad hoc* (ačkoli roční platby a platby z fondu Stifo nejsou předmětem tohoto rozhodnutí, ale budou posouzeny zvlášť v rámci dosud probíhajícího šetření „existující podpory“ č. E-5/2005).

2.3.1 ***Roční platby***

(35) Nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání dostávají každoročně finanční prostředky ze státního rozpočtu na sdělovací prostředky. V období 1994–2005 tyto platby činily dohromady přibližně 7,1 miliard EUR. Z této částky bylo přibližně 819,6 milionů EUR převedeno na PO za její řídící a koordinační roli, zbývajících 6,3 miliard EUR bylo vyplaceno jednotlivým provozovatelům vysílání. Rozpočet na sdělovací prostředky se plní z několika zdrojů: státního příspěvku na vysílání (vybíraného od daňových poplatníků), příjmů z reklam od STER a výnosů z úroků ze všeobecného vysílacího fondu (*Algemene Omroepreserve*, dále jen „AOR“) ([16]). Výše rozpočtu na sdělovací prostředky stanoví strop částky ročního financování, kterou je možno poskytnout provozovatelům veřejnoprávního vysílání (a jiným mediálním organizacím).

2.3.2 ***Fond Stifo***

(36) Kromě ročních plateb dostávají provozovatelé veřejnoprávního vysílání platby z fondu Stifo (pobídkový fond pro

([14]) Sponzorování, ale rovněž výnosy z prodeje vstupenek, předplatného, služby SMS atd. (viz finanční příručku, verzi 2005, s. 18).

([15]) Do zákona o sdělovacích prostředcích zavedeny zákonem ze dne 5. července 1997.

([16]) AOR je rezerva, která je vyčleněna na veřejnoprávní vysílání a kterou spravuje úřad pro sdělovací prostředky. Rezerva AOR slouží k pokrytí schodků způsobených nižšími příjmy z reklam během rozpočtového roku. Slouží rovněž ke krytí v případě likvidace provozovatele veřejnoprávního vysílání, který nemá žádné vlastní rezervy, a slouží jako běžný účet mezi ministrem a úřadem pro sdělovací prostředky. Z rezervy AOR se obecně hradí rovněž mimořádné výdaje, pokud došlo k nárůstu cen. Roční platby zohledňují růst cen teprve dva roky poté, co k jejich raph zvýšení došlo. Během tohoto období slouží rezerva AOR jako vyrovnávací prostředek.

kulturní produkce). Finanční prostředky poskytnuté z fondu Stifo se považují za opatření státní podpory, opatření však bylo schváleno Komisí pod číslem NN 32/91. Opatření podpory z fondu Stifo je tedy nutno považovat za existující státní podporu. Platby z fondu Stifo pro jednotlivé provozovatele veřejnoprávního vysílání (PO nedostávala z fondu Stifo žádné platby) činily v daném období 155 milionů EUR.

2.3.3 **Platby ad hoc**

(37) Kromě převodů uvedených v odstavcích 34 a 35, které se považují za běžné zdroje financování PVV, provozovatelé veřejnoprávního vysílání obdrželi několik plateb *ad hoc*. Tyto platby byly buď poskytnuty přímo provozovatelům vysílání, nebo směrovány prostřednictvím zvláštních fondů a rezerv.

2.3.3.1 *Platby z vyrovnávacích fondů (tzv. „matching funds")*

(38) Vyrovnávací fondy představují vyhrazenou část v rozpočtu na sdělovací prostředky. V období 1996–1998 byla z vyrovnávacích fondů na společnost NOS RTV převedena částka ve výši [...] (*) milionů EUR. Vyrovnávací fondy byly zavedeny v roce 1996 za účelem spolufinancování vyšších cen programových práv. Podmínky, za nichž lze peněžní prostředky poskytovat, byly přijaty vzájemnou dohodou státu a provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Pokud provozovatelé veřejnoprávního vysílání nejsou schopni ze svých řádných rozpočtů zakoupit práva, jejichž cena se mimořádně zvýšila, pak stát nabytí těchto práv finančně vyrovnává, tj. spolufinancuje stejnou částkou.

2.3.3.2 *Platby z fondu FOR*

(39) V roce 1998 dostal ministr kultury možnost (článek 106a zákona o sdělovacích prostředcích) převést ad hoc peněžní prostředky z AOR (všeobecné vysílací rezervy spravované úřadem pro sdělovací prostředky) do fondu určeného k financování zvláštních záměrů PO. Fond byl zřízen v roce 1999 s názvem „FOR" a řídí jej PO.

(40) Zásada je ta, že pokud rezerva AOR překročí částku 90,8 milionů EUR, je možné provést převod do fondu FOR. Nejedná se však o automatický proces. Každý rok ministr vzdělávání, kultury a vědy rozhoduje, zda je převod možný, a pokud ano, jakou částku lze převést. Je-li takovýto převod schválen, pravidla jsou stanovena v protokolu. Takovéto protokoly byly vyhotoveny v roce 1999 a 2001. Na základě zákona o sdělovacích prostředcích (čl. 99 odst. 2 písm. d)) rozpočet musí obsahovat rovněž popis toho, jak správní rada navrhuje finanční prostředky vynaložit. Na základě tohoto návrhu pak může ministr PO poskytnout peněžní prostředky z fondu FOR, které lze použít pro účely stanovené ministrem při uvolnění těchto prostředků (**). Ačkoli fond FOR je vyhrazen pro záměry PO, nejedná se o rezervu, která by byla součástí jmění PO.

(41) Peněžní prostředky, které jsou k dispozici ve fondu FOR, PO umožňují poskytovat pobídky ke zvýšení kvality, zlepšovat programování a obecně investovat do provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Cílem fondu FOR konkrétně je:

— vyrovnávat nižší příjem STER z reklam;

— posílit rozmanitost a kvalitu programování, pokud to zahrnuje mimořádné počáteční náklady, a

— financovat investice, které podporují nizozemské veřejnoprávní vysílání jako celek.

(42) Do roku 2005 obdržel systém veřejnoprávního vysílání z fondu FOR 191,2 milionů EUR, z toho bylo na jednotlivé provozovatele veřejnoprávního vysílání převedeno 157,4 milionů EUR a na PO 33,8 milionů EUR.

2.3.3.3 *Platby z fondu CoBo*

(43) Fond pro koprodukci (*Coproductiefonds Binnenlandse Omroep*, dále jen „CoBo") byl zřízen k financování koprodukcí mezi nizozemskými provozovateli veřejnoprávního vysílání a jinými producenty programů. Jeho příjmy plynou z výnosů z plateb za autorská práva hrazených belgickými a německými provozovateli kabelové televize za distribuci tří nizozemských kanálů v Belgii a Německu. Fond byl založen provozovateli veřejnoprávního vysílání a spravuje jej nadace. Správní rada fondu je složena z manažerů provozovatelů veřejnoprávního vysílání.

(44) V roce 1994 nizozemské orgány rozhodly o platbách do dvou dílčích fondů spravovaných fondem CoBo, a to „Film Fund", který financuje koprodukce filmů a dokumentárních pořadů, a „Telefilm" *projekt*, který usiluje o podporu produkce vysoce kvalitních televizních filmů.

(45) Jednotliví provozovatelé veřejnoprávního vysílání v období od roku 1994 do roku 2005 obdrželi z fondu CoBo částku ve výši 31,7 milionů EUR (PO neobdržela z fondu CoBo žádné platby).

2.4 **Rezervy jednotlivých provozovatelů vysílání**

(46) Každý provozovatel veřejnoprávního vysílání udržuje určité rezervy, kterými jsou typicky programová rezerva a rezerva sdružení nebo nadace, podle toho zda je provozovatel veřejnoprávního vysílání nadací nebo sdružením.

(*) Utajovaný údaj.

(**) Dopis ze dne 24. února 2006, s. 3–4.

2.4.1 ***Programové rezervy***

(47) Jednotliví provozovatelé veřejnoprávního vysílání mohou své rezervy navýšit, jestliže jsou celkové příjmy vyšší než celkové výdaje. Tyto programové rezervy lze použít na úhradu nákladů souvisejících s programy v příštích letech.

(48) Podle nizozemských orgánů se do programových rezerv započítává hodnota programů, které již byly vyprodukovány, dosud se však nevysílaly ([17]). Programové rezervy tedy vyjadřují rovněž hodnotu již vyrobených programů. V roce 2005 činily celkové programové rezervy jednotlivých provozovatelů veřejnoprávního vysílání 78,6 milionů EUR.

(49) Rovněž v roce 2005 PO rozhodla, že by část programových rezerv měla být převedena na samotnou PO, ale provozovatelé vysílání si mohli ponechat rezervy až do výše 5–10 % svého ročního rozpočtu. Provozovatelé veřejnoprávního vysílání převedli na PO částku ve výši 42,457 milionů EUR.

2.4.2 ***Rezervy sdružení***

(50) Sdružení provozovatelů veřejnoprávního vysílání vznikly jako subjekty soukromého práva. V průběhu let vytvořily vlastní rezervy sdružení z příspěvků a odkazů svých členů. Rezervy sdružení tedy pocházejí ze soukromých zdrojů. V roce 1993 nizozemská vláda rozhodla o „zmražení" rezerv sdružení. Od tohoto okamžiku bylo v zásadě ([18]) nutno použít zisky z činností sdružení a činností, které nejsou veřejnými službami, na činnosti veřejné služby a nebylo nadále možno je převádět do rezerv sdružení. Provozovatelé veřejnoprávního vysílání v Nizozemsku drželi v roce 2005 rezervy sdružení ve výši přibližně 131,1 milionů EUR.

2.4.3 ***Rezervy nadace NOS RTV a menších provozovatelů vysílání***

(51) Společnost NOS RTV, NPS a jiní menší provozovatelé vysílání, kteří nemají žádné členy (článek 39f zákona o sdělovacích prostředcích), drží „rezervy nadace" (*stichtingsreserve*). Celková výše rezerv nadací činila v roce 2005 42,2 milionů EUR ([19]).

2.5 **Reklamní činnost na veřejnoprávních kanálech**

(52) Jak již bylo uvedeno výše, za prodej reklam na veřejnoprávních kanálech odpovídá STER.

(53) Jinými významnými společnostmi prodávajícími televizní reklamy, které působí na nizozemském trhu, jsou IP a SBS. Společnost IP prodává reklamy jménem provozovatelů komerčního vysílání RTL4, RTL5 a Yorin. Společnost SBS prodává reklamy pro své provozovatele komerčního vysílání SBS6, Net 5 a Veronica. Kromě společností IP a SBS existuje několik dalších provozovatelů komerčního vysílání, kteří rovněž prodávají reklamy ([20]). Sazby účtované STER se vypočítávají na základě odhadů reklamních agentur, sazeb konkurentů a podle vývoje cen v minulosti.

(54) Tabulka 1 níže ukazuje vývoj podílu sledovanosti provozovatelů veřejnoprávního vysílání, pro něž STER řídí prodej reklam. Podíl sledovanosti (u diváků starších 13 let) se v posledních letech snížil z 38,8 % v roce 1997 na 35,4 % v roce 2005. U věkové kategorie 20–49 let je podíl sledovanosti ještě nižší, tj. 27,2 %.

Tabulka 1

Podíl diváků starších 13 let a ve věkové kategorii 20–49 let (18:00 h–24:00 h), 1997–2005

	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
13+	38,8	39,9	37,8	39,8	38,8	37,9	36,8	38,9	35,4
20–49	34,6	35,8	31,6	33,3	33,0	32,5	30,1	31,8	27,2

Zdroj: dopis nizozemských orgánů ze dne 24.2.2006.

([17]) Dopis ze dne 27. ledna, telefonní rozhovor ze dne 3. února 2005 a odpověď na dodatečnou žádost dne 25. července 2005.

([18]) Existovalo několik výjimek z tohoto pravidla. K některým převodům do rezerv sdružení došlo v případě, že rezervy sdružení byly dříve použity na financování činností veřejné služby. Viz rovněž odstavec 141 a násl.

([19]) Rezervy nadace činí 2,288 miliony EUR (NPS), 0,832 milionu EUR (NOS) a 39,119 milionů EUR (PO).

([20]) Například Talpa, Nickelodeon, Jetix, TMF a MTV.

(55) Od roku 1994 byly hrubé (na základě ceníkových cen) a čisté (s přihlédnutím k poskytnutým slevám) příjmy provozovatelů komerčního vysílání na reklamním trhu vyšší než příjmy provozovatelů veřejnoprávního vysílání.

Tabulka 2

Hrubé příjmy z televizních reklam v období 1994–2005 (částky v milionech EUR)

	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
Ster	327	298	225	234	257	290	348	343	383	489	581	471
Provozovatelé komerčního vysílání	360	438	532	629	715	887	1 028	1 084	1 310	1 623	2 034	2 327
Celkem	687	736	757	863	972	1 177	1 376	1 426	1 693	2 112	2 615	2 798

Zdroj: dopis nizozemských orgánů ze dne 24.2.2006.

Tabulka 3

Čisté příjmy z televizních reklam v období 1994–2005 (částky v milionech EUR)

	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
Ster	223	202	153	150	176	187	218	197	197	197	197	169
Provozovatelé komerčního vysílání	239	281	324	378	405	448	508	484	520	537	549	599
Celkem	462	483	477	528	581	635	726	683	717	733	746	768

Zdroj: dopis nizozemských orgánů ze dne 24.2.2006.

(56) Jak lze odvodit z výše uvedených tabulek, existuje rozdíl mezi hrubými příjmy z televizních reklam a čistými příjmy očištěnými o slevy. Podle nizozemských orgánů nejenže jsou vyšší zveřejněné sazby provozovatelů veřejnoprávního vysílání, ale rovněž slevy, které poskytují, jsou v porovnání s provozovateli komerčního vysílání nižší ([21]).

2.6 Nabytí fotbalových práv společností NOS RTV

(57) V období, kdy probíhalo šetření, společnost NOS RTV získala vysílací práva na několik významných fotbalových událostí ([22]). Provozovatel komerčního vysílání Canal+ (placený televizní kanál) získal práva na živé vysílání zápasů nizozemské první ligy. Společnost NOS RTV rovněž částečně postoupila společnosti Canal+ práva na Ligu mistrů. Provozovatel komerčního vysílání SBS získal vysílací práva na dva národní fotbalové poháry. Získal rovněž práva na nizozemské zápasy první divize a kvalifikační utkání nizozemského týmu pro Mistrovství Evropy v roce 2004. Vysílací práva na různé zahraniční fotbalové soutěže drží skupina CLT-UFA, největší evropská audiovizuální skupina (mateřská společnost např. RTL).

2.7 Vztah mezi provozovateli vysílání a provozovateli kabelové televize

(58) Tradiční kabelový přenos se pro účely autorských práv podle nizozemských právních předpisů považuje za samostatné publikování. V zásadě se vyžaduje povolení od všech držitelů autorských práv a držitel autorského práva může požadovat od provozovatele kabelové televize platbu za publikování. Od roku 1985 existuje dohoda mezi sdružením VECAI (zastupujícím provozovatele kabelové televize) a společností NOS RTV (zastupující provozovatele veřejnoprávního vysílání), podle níž jsou provozovatelé kabelové televize osvobozeni od plateb za autorská práva pro provozovatele veřejnoprávního vysílání (držitele autorských práv), jsou-li jejich programy přenášeny prostřednictvím kabelové televize ([23]). Tato dohoda byla uzavřena na žádost nizozemské vlády na základě toho, že občané již platí příspěvek na veřejnoprávní vysílání. Usuzovalo se, že platba za autorská práva od provozovatelů kabelové televize, která by mohla mít za následek vyšší poplatky za

([21]) Srov. dopis ze dne 23. února.

([22]) K nim patří mimo jiné finálové kolo Mistrovství světa ve fotbale v roce 2002, Liga mistrů 2002/2003, práva na přehledy/nejdůležitější události nizozemské první ligy 2003/2004, Mistrovství Evropy v roce 2004, většina evropských pohárových zápasů, jichž se účastní nizozemské kluby, a Mistrovství světa ve fotbale v roce 2006. Některé tyto události jsou součástí seznamu událostí ve výnosu o sdělovacích prostředcích podle směrnice 97/36 (Úř. věst. L 307, 30.7.1997, s. 60).

([23]) Dopis nizozemských orgánů ze dne 18.9.2002.

kabelovou televizi, by byla nežádoucí. Provozovatele komerčního vysílání od provozovatelů kabelové televize platby rovněž nepožadují. To však nesouvisí s výše zmíněnou dohodou s provozovateli veřejnoprávního vysílání.

(59) Je nutno poznamenat, že provozovatelé kabelové televize mají právní povinnost přenášet veškeré rozhlasové a televizní programy provozovatelů veřejnoprávního vysílání (povinnost „must carry“) a nemohou provozovatelům vysílání účtovat náklady na přenos.

2.8 **Opatření, jichž se toto rozhodnutí týká**

(60) Jak bylo stanoveno v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení ([24]), toto rozhodnutí se týká níže uvedených opatření:

(1) Platby uvedené v článcích 106a a 170c zákona o sdělovacích prostředcích provozovatelům vysílání, které jsou Komisí považovány za platby *ad hoc*.

a) Platby provozovatelům veřejnoprávního vysílání se provádějí buď z vyrovnávacích fondů nebo z rezervy AOR prostřednictvím fondu FOR. Tyto platby se uskutečnily v období 1994–2005 a činily celkem [...] milionů EUR. Jak bylo uvedeno výše, tuto částku lze rozdělit na platby z tzv. vyrovnávacích fondů ([...] milionů EUR) a platby z rezervy AOR pro fond FOR a poté z fondu FOR pro provozovatele veřejnoprávního vysílání (191,2 milionů EUR).

b) Platby z fondu na koprodukci (CoBo). Fond CoBo sestává ze dvou zvláštních dílčích fondů *Film Fund* a *Telefilm projekt*. Prostřednictvím fondu CoBo stát poskytl provozovatelům veřejnoprávního vysílání v období 1994–2005 částku 31,7 milionů EUR.

(2) Zajištěný přístup ke kabelové televizi nebo tzv. „must-carry“ (jak je uvedeno v článku 82i zákona o sdělovacích prostředcích).

(3) Poskytování technického zařízení organizací NOB zdarma (jak je uvedeno v článcích 89 a 90 zákona o sdělovacích prostředcích).

II. DŮVODY PRO ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ A PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÝCH STRAN

3. **SHRNUTÍ DŮVODŮ PRO ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ**

(61) Po počátečním šetření Komise usoudila, že některá opatření s možnou výjimkou povinnosti „must carry“ představují státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES. Komise kromě toho vyjádřila obavy týkající se slučitelnosti této státní podpory podle čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES.

(62) Pokud jde o přiměřenost financování, Komise pochybovala, zda se přiřazování výdajů a příjmů uskutečňovalo podle jasně definovaných zásad nákladového účetnictví. Komise pochybovala, zda při výpočtu nutnosti státního financování byly plně zohledněny příjmy plynoucí z činností, které nejsou veřejnými službami, čímž vzniklo riziko, že poskytnuté finanční prostředky převyšují čisté náklady veřejné služby.

(63) Komise dále měla za to, že výše finančních prostředků ve fondu FOR a výše programových rezerv naznačuje nadměrnou strukturální kompenzaci. Komise zjistila, že z celkových plateb *ad hoc* nebyla využita částka ve výši 110 milionů EUR (podle údajů z roku 2001).

(64) Komise mimoto vyjádřila svůj záměr dále prošetřit, zda nebyla nepatřičně narušena hospodářská soutěž na komerčních trzích. Komise zdůraznila, že takovéto narušení hospodářské soutěže by mohlo nastat na reklamním trhu, na trhu s právy k duševnímu vlastnictví u kabelového přenosu a s právy na přenos fotbalových utkání.

(65) Organizace NOB nemůže provozovatelům veřejnoprávního vysílání účtovat poskytování služeb, ale dostává za tento úkol platby přímo od státu. Komise zjistila, že by poskytování technického zařízení zdarma mohlo představovat podporu pro provozovatele veřejnoprávního vysílání.

4. **PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÝCH STRAN**

(66) Byly předloženy níže uvedené připomínky, které mají význam pro toto rozhodnutí.

(67) Nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání uvedli, že by se dotyčná opatření měla považovat za existující podporu, jelikož představují součást obecného systému financování veřejnoprávního vysílání. Mimoto poznamenali, že Komise by měla financování veřejnoprávního vysílání posoudit pouze podle Amsterodamského protokolu a neměla by uplatňovat kritéria rozsudku v případu *Altmark* ([25]) nebo čl. 87 odst. 1 či čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES.

(68) Skupina CLT-UFA uvedla, že až do roku 2002 nebylo možno účetní závěrky systému veřejnoprávního vysílání ověřovat a schvalovat nezávislým účetním.

(69) Provozovatelé veřejnoprávního vysílání uvedli, že neexistuje nadměrná náhrada ve výši 110 milionů EUR, jak uvádí Komise. Za prvé, provozovatelé veřejnoprávního vysílání a vláda pracují s odlišnými účetními systémy. Vláda používá účetnictví založené na peněžních příjmech a provozovatelé veřejnoprávního vysílání účetnictví založené na výdajích a příjmech, které jsou účtovány v okamžiku operace. To způsobuje rozdíly. Kromě toho jsou příjmy fondu FOR podle provozovatelů veřejnoprávního vysílání vyhrazeny na

([24]) Viz poznámka pod čarou 1.

([25]) Případ C-280/00, *Altmark Trans* [2003] Sb. rozh. I-7747.

zvláštní budoucí cíle. Mimoto uvedli, že nadměrné financování nemohlo vést k narušení hospodářské soutěže na jiných trzích, jelikož finanční prostředky lze použít pouze na činnosti veřejné služby.

(70) Sdružení ACT uvedlo, že se STER chová protisoutěžně v důsledku cenového podbízení na reklamním trhu. Tvrdí, že jelikož je celkový roční reklamní čas provozovatelů veřejnoprávního vysílání omezenější než u provozovatelů komerčního vysílání, STER by měla účtovat vyšší ceny než provozovatelé komerčního vysílání.

(71) Skupina SBS Broadcasting potvrdila, že ceny na nizozemském trhu televizní reklamy jsou stanoveny pro GRP (Gross Rating Point, ukazatel mediálního tlaku) věkové kategorie 20–49. Jelikož však provozovatelé veřejnoprávního vysílání přilákají více diváků mimo tuto skupinu diváků než provozovatelé komerčního vysílání, zadavatelé reklamy by byli ochotni zaplatit u GRP 20–49 příplatek. Proto porovnání GRP 20–49 neodráží u tohoto produktu hospodářskou skutečnost. Skupina SBS kromě toho poznamenala, že u GRP 13+ provozovatelé veřejnoprávního vysílání stanoví nižší ceny než provozovatelé komerčního vysílání. K doložení svých připomínek předložila skupina SBS přehledy průměrných cen brutto za GRP 13+ u různých kanálů během hlavního vysílacího času v období 1995–2004 a podle měsíců v roce 2003 a 2004. Tyto přehledy ukazují, že ceny provozovatelů veřejnoprávního vysílání byly nižší než ceny většiny provozovatelů komerčního vysílání.

(72) Podle skupiny CLT-UFA zaplatila společnost NOS RTV za fotbalová práva nepřiměřeně vysoké ceny. Tyto ceny značně převyšovaly tržní ceny. Skupina CLT-UFA předložila výpočetní modely ([26]), aby ukázala, jak počítají ceny za fotbalová práva, na základě nichž CLT-UFA dospěla k závěru, že nabídka předložená NOS RTV s ohledem na práva na utkání Ligy mistrů v roce 2002 byla značně vyšší než nabídka předložená skupinou CLT-UFA. Sdružení ACT a skupina CLT-UFA se mimoto domnívaly, že Komise by neměla vyvodit závěr, že neexistují dostatečné důkazy o přeplacení fotbalových práv, a to na základě jednoho příkladu, kdy provozovatel komerčního vysílání mohl být přeplacen.

(73) VECAI (sdružení provozovatelů kabelové televize) předložilo dvě záležitosti. Za prvé se domnívá, že provozovatelé kabelové televize, kteří podléhají povinnosti „must carry“, by měli mít možnost žádat platby od příslušných provozovatelů vysílání. Vzhledem k povinnosti „must carry“ provozovatelé veřejnoprávního vysílání nehradí poplatek za přenos signálu prostřednictvím kabelových sítí.

(74) Sdružení VECAI za druhé uvedlo, že provozovatelé kabelových televizí ve skutečnosti hradí poplatek organizacím spravujícím práva jménem společnosti NOS RTV, ale společnost NOS RTV a nizozemská vláda se domnívají, že to je provize za správu. Podle sdružení VECAI to je skrytý poplatek za práva k duševnímu vlastnictví.

([26]) Tento výpočetní model uvažuje při výpočtu možného příjmu, který by bylo možno získat z práv na vysílání sportovních událostí, řadu činitelů: očekávaný růst výdajů na celém televizním trhu a očekávání týkající se možných příjmů z reklam po schůzkách se zadavateli reklam; dopad vysílání sportovní události na podíl provozovatele komerčního vysílání na trhu (aspekty strategického postavení); počet nizozemských klubů (u mezinárodních akcí, např. Ligy mistrů).

5. PŘIPOMÍNKY NIZOZEMSKÝCH ORGÁNŮ ([27])

(75) Nizozemské orgány uvedly, že předpoklad Komise, že příslušná opatření nejsou součástí běžného ročního financování provozovatelů veřejnoprávního vysílání jako součást státního financování, je mylný. Financování, jehož se šetření týká, pramení z běžného mechanismu financování a bylo nedílnou součástí rozpočtového plánování, které vedlo k platbám pro provozovatele veřejnoprávního vysílání. Podle nizozemských orgánů jsou fond FOR, vyrovnávací fondy, fond CoBo a platby organizaci NOB součástí mechanismu běžného ročního financování.

(76) Nizozemské orgány upozornily Komisi na to, že posouzení by mělo vzít v úvahu zvláštní kontext, v němž provozovatelé veřejnoprávního vysílání působí. Nizozemské orgány požádaly Komisi, aby vzala v úvahu použití Amsterodamského protokolu. V případě nutnosti by se v rámci zásad stanovených v Amsterodamském protokolu předmět tohoto řízení měl považovat za slučitelnou podporu ve smyslu čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES.

(77) Částka, kterou Komise předběžně uvedla jako možnou nadměrnou náhradu, je chybná. Byla odvozena ze zdrojů financování, které byly nesprávně považovány za rezervy. Jelikož využití těchto finančních prostředků je předem dané a podléhá kontrole, nemůže se jednat o nadměrnou náhradu. Nizozemské orgány mimoto tvrdí, že pokud by se dotčená opatření považovala za státní podporu, měla by se podpora považovat za existující státní podporu ve smyslu článku 88 Smlouvy o ES.

(78) Nizozemské orgány poukazují na to, že účetní závěrky jednotlivých sdružení provozovatelů veřejnoprávního vysílání vždy podléhaly schválení nezávislým účetním.

(79) Nizozemské orgány se domnívají, že vysílání sportovních přenosů oblíbených i méně oblíbených sportů patří do definice hlavního úkolu provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Nizozemské orgány mají za to, že při určování nabídky za práva na přenos provozovatelé veřejnoprávního vysílání nezaplatili víc než to, co bylo nezbytné, aby bylo zajištěno nabytí důležitých práv v souvislosti s jejich úkolem v oblasti veřejné služby a celkovým programováním.

(80) Orgány znovu zopakovaly, že poslání veřejné služby organizace NOB je nedílnou součásti systému veřejné služby. Skutečnost, že provozovatelům veřejnoprávního vysílání nejsou účtovány služby poskytované organizací NOB, neznamená, že jim je poskytována podpora.

([27]) Shrnutí odpovědi nizozemských orgánů na rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení ze dne 30. dubna 2004.

(81) Nizozemské orgány uvádějí, že vzhledem k tomu, že provozovatelé komerčního vysílání od provozovatelů kabelové televize rovněž nepožadují platby za autorská práva, lze říci, že společnost NOS RTV jedná jako běžný tržní subjekt v podmínkách tohoto konkrétního trhu.

III. POSOUZENÍ OPATŘENÍ PODLE PRAVIDEL STÁTNÍ PODPORY

6. EXISTENCE PODPORY VE SMYSLU ČL. 87 ODST. 1 SMLOUVY O ES

(82) Čl. 87 odst. 1 Smlouvy stanoví pro existenci státní podpory tyto podmínky. Za prvé, musí existovat zásah státu nebo prostřednictvím státních prostředků. Za druhé, příjemci musí být poskytnuta výhoda. Za třetí, podpora musí narušovat nebo hrozit narušením hospodářské soutěže. Za čtvrté, zásah musí být schopen ovlivnit obchod mezi členskými státy.

6.1 Přítomnost státních prostředků

6.1.1 Platby ad hoc

(83) Platby uvedené v článcích 106a a 170c zákona o sdělovacích prostředcích, které Komise považovala za platby *ad hoc*, lze rozdělit na platby z tzv. vyrovnávacích fondů, platby z fondu FOR a platby z fondu CoBo.

Platby z vyrovnávacích fondů

(84) Pokud jde o vyrovnávací fondy, peněžní prostředky jsou nejprve odloženy do rezervy AOR (což je fond, jehož prostředky vlastní stát a který je spravován úřadem pro sdělovací prostředky) za účelem vyrovnání některých oproti předpokladům vyšších výdajů provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Ve druhé fázi jsou státní prostředky představované vyrovnávacími fondy v rezervě AOR převedeny na společnost NOS RTV.

Platby z fondu FOR

(85) Platby z fondu FOR se považují za státní prostředky. Ačkoli fond FOR je fondem, který spravuje a řídí PO, jeho prostředky pocházejí z rezervy AOR, která je součástí rozpočtu na sdělovací prostředky.

(86) Co je důležitější, jak je popsáno v odstavci 2.3.3.2, PO rozděluje peněžní prostředky na základě předem uzavřených dohod o použití prostředků z fondu FOR. Ačkoli je to PO, kdo navrhuje, jak by se měly prostředky využít, „návrh schvaluje“ ministerstvo vzdělávání, kultury a vědy a stanoví, k jakým účelům lze peněžní prostředky použít. PO může vydat rozhodnutí o vynaložení peněžních prostředků až poté, co ministr stanovil kritéria pro jejich rozdělení. PO musí vzít v úvahu pravidla stanovená ministrem. Proto lze mít za to, že při uskutečňování plateb z fondu FOR pro jednotlivé provozovatele vysílání dochází k převodu státních prostředků. Jedná se o převod státních prostředků, který lze navíc přičíst státu ([28]).

(87) V období, v němž probíhalo šetření, obdrželi provozovatelé veřejnoprávního vysílání z fondu FOR částku ve výši 191,2 milionů EUR a z vyrovnávacích fondů částku ve výši [...] milionů EUR.

Platby z fondu CoBo

(88) Platby uskutečněné z fondu CoBo jsou považovány za státní prostředky. Jak je popsáno v odstavcích 43–44, fond CoBo získává prostředky z přímých příspěvků z rozpočtu na sdělovací prostředky a z výnosů z plateb za autorská práva hrazených belgickými a německými provozovateli kabelové televize za distribuci tří nizozemských kanálů v Belgii a Německu. Komise zastává názor, že za státní prostředky lze považovat nejen přímé příspěvky z rozpočtu na sdělovací prostředky, ale rovněž platby za autorská práva. Ve skutečnosti by se platby za autorská práva měly použít k financování výdajů provozovatelů vysílání souvisejících s veřejnou službou. Tím, že se odkládají do fondu CoBo, se odpovídajícím způsobem zvýšila potřeba veřejného financování. Platby za autorská práva jsou proto rovnocenné prostředkům, jichž se stát zřekl.

(89) Ačkoli fond Cobo vlastní a spravuje nadace (jejíž správní rada je řízena provozovateli veřejnoprávního vysílání), převody z fondu CoBo pro provozovatele veřejnoprávního vysílání lze provést pouze za podmínek, jež určuje stát.

(90) Provozovatelé veřejnoprávního vysílání obdrželi v období, kdy probíhalo šetření, z fondu CoBo částku ve výši 31,7 milionů EUR. Tato částka představuje převod státních prostředků pro jednotlivé provozovatele vysílání.

6.1.2 *Volný přístup ke kabelové televizi*

(91) Povinnost „must carry“, která je uložena provozovatelům kabelové televize, nezahrnuje převod státních prostředků, a za převod státních prostředků nelze považovat rovněž příjmy provozovatelů kabelových televizí, jichž se zřekli ([29]). Komise nenašla žádné důkazy, které by prokazovaly opak. V souladu s tím lze potvrdit předběžný názor, že opatření nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES.

6.1.3 *Technické zařízení poskytované zdarma organizací NOB*

(92) Veřejná společnost NOB dostává od státu platby za služby, které je povinna poskytovat provozovatelům veřejnoprávního vysílání. Tyto platby zahrnují přímý převod státních

([28]) Srov. případ č. C-482/99, *Francouzská republika v. Komise, [2002] Sb. rozh. s. I-4397*, odstavec 55.

([29]) Srov. případ č. C-379/98, *Preussen Elektra, [2001] Sb. rozh. s. I-2099*, odstavec 54 a násl.

prostředků. V konečném důsledku přinášejí prospěch provozovatelům veřejnoprávního vysílání, kteří dostávají služby zdarma ([30]). Samotné nizozemské orgány uvedly, že organizace NOB působí pouze jako „prostředek" státního financování provozovatelů veřejnoprávního vysílání, jimž organizace NOB poskytuje služby.

6.2 Hospodářská výhoda

(93) Financování *ad hoc* (platby do fondu FOR a prostřednictvím vyrovnávacích fondů), převody do fondu Cobo a poskytování technického zařízení zdarma poskytují nizozemským provozovatelům veřejnoprávního vysílání hospodářskou výhodu v tom smyslu, že je tato opatření zprošťují provozních nákladů, jež by jinak museli hradit.

6.2.1 *Použitelnost rozsudku v případu Altmark*

(94) Nizozemská vláda a provozovatelé veřejnoprávního vysílání uvedli, že opatření, jichž se šetření týká, hradí nizozemským provozovatelům veřejnoprávního vysílání čisté náklady spojené s vykonáváním úlohy v oblasti veřejné služby, kterou byli pověřeni. To by znamenalo, že v souladu s rozsudkem v případu *Altmark* ([31]) opatření neposkytla provozovatelům veřejnoprávního vysílání výhodu a nepředstavují podporu.

(95) Státní opatření, jež hradí čisté zvýšené náklady při poskytování služeb obecného hospodářského zájmu, nelze považovat za státní podporu podle čl. 87 odst. 1, jestliže je náhrada stanovena takovým způsobem, který nemůže podniku přinést žádný faktický prospěch. V rozsudku týkajícím se případu *Altmark* Soudní dvůr uvedl podmínky, které musí být splněny, aby bylo možno uniknout takovéto klasifikaci. Zmíněné podmínky jsou tyto:

— za prvé, podnik, který je příjemcem podpory, musí být skutečně pověřen závazky veřejné služby a tyto závazky musí být jasně vymezeny;

— za druhé, parametry pro výpočet náhrady musí být stanoveny předem objektivním a transparentním způsobem;

— za třetí, výše náhrady je omezena rozsahem nezbytným k pokrytí veškerých nákladů vynaložených při plnění závazků veřejné služby nebo jejich části, přičemž je třeba zohlednit příslušné příjmy a přiměřený zisk dosažený při plnění takových závazků;

— za čtvrté, pokud nebyl podnik pověřený plněním závazků veřejné služby vybrán v rámci řízení pro přidělování veřejných zakázek, je třeba, aby výše nutné náhrady byla stanovena na základě analýzy nákladů, které by při plnění takových závazků měl běžný, řádně řízený podnik, jenž je dostatečně vybaven výrobními prostředky umožňujícími plnit zadané požadavky na poskytování služeb ve veřejném zájmu, přičemž je třeba vzít v úvahu příslušné příjmy a přiměřený zisk dosažený při plnění takových závazků.

(96) Komise zastává názor, že v daném případě nebyly splněny poslední tři výše uvedené podmínky. Za prvé, převody finančních prostředků z fondu FOR, vyrovnávacích fondů a finančního příspěvku z fondu Cobo pro PVV nebyly založeny na objektivních a transparentních parametrech, které byly stanoveny předem.

(97) Opatření týkající se financování *ad hoc*, jakož i platby z fondu CoBo neberou v úvahu všechny příslušné příjmy PVV a neobsahují nezbytné záruky, aby byla vyloučena nadměrná náhrada. Ve skutečnosti (jak bude podrobně posouzeno níže) vedlo financování *ad hoc* ke značné nadměrné kompenzaci.

(98) Nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání nebyli vybráni jako poskytovatelé služeb obecného hospodářského zájmu na základě nabídkového řízení, ani nebyla provedena analýza nákladů, které by při plnění takových závazků měl běžný, řádně řízený podnik, jenž je dostatečně vybaven výrobními prostředky umožňujícími plnit zadané požadavky na poskytování služeb ve veřejném zájmu. Totéž platí pro financování technického zařízení, které PVV poskytovala organizace NOB.

(99) Komise se proto domnívá, že v tomto případě nebyly splněny všechny podmínky stanovené v rozsudku týkajícím se případu *Altmark*.

6.3 Narušení hospodářské soutěže

(100) Výhodu, kterou poskytlo financování *ad hoc*, převody do fondu CoBo a poskytování technického zařízení nizozemským provozovatelům veřejnoprávního vysílání zdarma, nemá k dispozici žádný jiný podnik ve srovnatelné situaci. Vzhledem k tomu, že k narušení hospodářské soutěže dojde vždy, když státní podpora posílí postavení podniku, který je příjemcem podpory, vůči jeho konkurentům, může tato výhoda narušit hospodářskou soutěž mezi PVV a ostatními podniky ([32]).

6.4 Ovlivnění obchodu mezi členskými státy

(101) Pokud státní podpora posílí postavení jednoho podniku vůči ostatním podnikům, které s ním soutěží při obchodování v rámci Společenství, je nutno považovat

([30]) Srov. případ č. C-126/01, *GEMO*, [2003] Sb. rozh. s. I-13769, odstavec 44.

([31]) Srov. případ č. C-280/00, *Altmark Trans* op. cit., odstavec 95.

([32]) Viz případ č. 730/79, *Philip Morris* [1980] Sb. rozh. 2671, odstavec 11.

tyto podniky za podniky postižené takovou podporou ([33]), i když se samotný podnik, který je příjemcem podpory, na vývozu nepodílí ([34]). Obdobně, pokud členský stát poskytne podporu podnikům působícím v odvětví služeb a distribuce, podniky, kterým je podpora poskytnuta, nemusí samy obchodovat mimo členský stát, aby měla podpora vliv na obchod ve Společenství ([35]).

(102) V souladu s judikaturou uvedla Komise ve sdělení o použití pravidel státní podpory na veřejnoprávní vysílání (dále jen „sdělení o veřejnoprávním vysílání“) ([36]), že:

> *„Státní financování veřejnoprávní rozhlasové a televizní činnosti obvykle ovlivní obchodní vztahy mezi členskými státy. Uvádí se případ, kdy se jedná o získání a prodej programových práv, což se často uskutečňuje na mezinárodní úrovni. Pro organizace poskytující služby ve veřejném zájmu, které mají právo prodávat reklamní čas, mají i reklamy mezinárodní účinek, a to zejména v homogenních jazykových oblastech, které překračují hranice jednotlivých států. A také struktura vlastnických vztahů rozhlasových a televizních společností může sahat za hranice určitého členského státu ([37])“.*

(103) V daném případě nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání působí na mezinárodním trhu: prostřednictvím European Broadcasting Union si vyměňují televizní programy a jsou účastníky systému Eurovize. Jejich programy se mimoto vysílají v Belgii a Německu. Nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání kromě toho přímo soutěží s provozovateli komerčního vysílání, kteří působí na mezinárodním televizním trhu a kteří mají mezinárodní strukturu vlastnických vztahů.

(104) Komise proto vyvozuje závěr, že financování *ad hoc*, finanční prostředky poskytnuté fondu CoBo a poskytování technického zařízení zdarma může ovlivnit obchod mezi členskými státy ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES.

6.5 **Závěr**

(105) Jelikož jsou splněny všechny podmínky stanovené v čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES a vzhledem k tomu, že nebyly splněny všechny podmínky stanovené Soudním dvorem v rozsudku týkajícím se případu *Altmark*, Komise vyvozuje závěr, že financování *ad hoc* (financování z fondu FOR a vyrovnávacích fondů), finanční prostředky poskytované prostřednictvím fondu CoBo a poskytování technických služeb a technického zařízení nizozemským provozovatelům veřejnoprávního vysílání zdarma se považuje za státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o ES. Na druhou stranu, výhoda odvozená z volného přístupu ke kabelové síti nezahrnuje převod státních prostředků a nepředstavuje státní podporu.

7. **VYMEZENÍ OPATŘENÍ JAKO „NOVÉ“ PODPORY**

(106) Podle čl. 1 písm. b) nařízení Rady č. 659/99, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES ([38]), se „existující podporou“ rozumí mimo jiné:

> „i) …, všechny podpory existující v příslušných členských státech před vstupem Smlouvy v platnost, to znamená režimy podpor a jednotlivé podpory, které byly zavedeny před vstupem Smlouvy v platnost a zůstávají použitelné i po něm“.

(107) Jak bylo uvedeno výše, je možno rozlišit roční platby, jež nejsou předmětem tohoto rozhodnutí, a platby *ad hoc*.

7.1 **Roční platby**

(108) Roční platby se uskutečňují na základě článku 110 zákona o sdělovacích prostředcích, v němž se uvádí, že „subjekty, jimž byl přidělen vysílací čas, *mají nárok* (…) na finanční prostředky ze souhrnného rozpočtu“. Výše finančních prostředků a jejich dostupnost je rovněž stanovena v zákoně o sdělovacích prostředcích. Tento systém financování existoval před vstupem Smlouvy v platnost a považuje se za existující podporu, jak Komise potvrdila v řízení v případu č. E-5/2005 ([39]).

7.2 **Platby ad hoc**

(109) Tzv. platby *ad hoc* mají řadu rysů, které je odlišují od běžných ročních plateb a hovoří proti jejich vymezení jako existující podpory:

— *Právní základ těchto plateb byl zaveden po vstupu Smlouvy v platnost*. Teprve v roce 1996 stát prostřednictvím vyrovnávacích fondů zavedl možnost vyrovnávat výdaje provozovatelů veřejnoprávního vysílání v případě nadměrného zvýšení cen za programová práva. Do roku 1996 neexistovala možnost vyrovnávat platby provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Stejně tak novela zákona o sdělovacích prostředcích, která umožňuje provádět platby *ad hoc* z fondu FOR pro jednotlivé provozovatele vysílání, byla zavedena teprve v roce 1998. Co se týká státního příspěvku pro fond CoBo, stát se rozhodl přispívat do tohoto fondu až v roce 1994.

([33]) Viz případ č. 730/79 *Philip Morris* op. cit. odstavec 11 a případ č. 259/85, *Italská republika v. Komise* [1987] Sb. rozh. 4393, odstavec 24.

([34]) Případ č. C-75/97, *Belgie v. Komise* (Maribel bis/ter) [1999] Sb. rozh. I-3671 odstavec 45.

([35]) Případ č. C-310/99, *Itálie v. Komise*, [2002] Sb. rozh. s. I-02289, odstavec 66.

([36]) Úř. věst. C 320, 15.11.2001, s. 5.

([37]) Viz sděl ení o veřejnoprávním vysílání bod 18.

([38]) Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1. Nařízení bylo změněno smlouvou o přistoupení z roku 2003.

([39]) Úplné hodnocení viz článek 17 dopisu Komise pro nizozemské orgány, E-5/2005, ze dne 3. března 2005.

— *Vlastní platby se uskutečňovaly teprve od roku 1994*. Konkrétněji, platby z fondu CoBo se prováděly od roku 1994, platby z vyrovnávacích fondů od roku 1996 a z fondu FOR od roku 1999.

— *Na rozdíl od běžného ročního financování nelze platby* ad hoc *považovat za platby, na něž mají provozovatelé veřejnoprávního vysílání nárok*. Vyplacení finančních prostředků *ad hoc* není automatickým procesem ([40]). Tyto platby se uskutečňují na žádost jednotlivých poskytovatelů veřejnoprávních služeb a jsou prováděny po přijetí konkrétního individuálního rozhodnutí ministra kultury podle článku 106a zákona o sdělovacích prostředcích. V případě fondu FOR např. ministr rozhoduje, zda by měly být z rezervy AOR převedeny peněžní prostředky do fondu FOR, přičemž bere v úvahu výši prostředků ve fondu FOR. PO pak peněžní prostředky rozděluje dále podle pravidel stanovených v protokolech.

— Podmínky, za nichž lze převod uskutečnit, byly stanoveny v tzv. „protokolech o převodu" vyhotovených v roce 1999 a v roce 2002. Co se týká fondu CoBo, stát stanoví určité podmínky pro platby do a z fondu, které sahají pouze do roku 1994.

— Finanční prostředky jsou poskytovány na konkrétní účely, jak je uvedeno v odstavci 2.3.3. Slouží např. k poskytnutí pobídky pro provozovatele vysílání, aby produkovali lepší programy, k tlumení výkyvů v příjmech z reklamy, k vyrovnání nárůstu cen práv na vysílání sportovních událostí a k podpoře koprodukcí s belgickými a německými provozovateli vysílání.

7.3 Technické zařízení poskytované zdarma

(110) Provozovatelé veřejnoprávního vysílání dostávají od organizace NBO technické zařízení zdarma od vstupu „zákona o sdělovacích prostředcích z roku 1987" v platnost. Od tohoto roku začala provozovatelům veřejnoprávního vysílání poskytovat zařízení organizace NOB, zatímco původně toto zařízení poskytovala společnost NOS. Organizace NOB byla pověřena službou obecného hospodářského zájmu a poskytuje zařízení jednotlivým provozovatelům veřejnoprávního vysílání zdarma a dostává platby přímo od státu. Toto opatření tudíž lze považovat za novou podporu.

7.4 Závěr k vymezení „nové" podpory

(111) Financování *ad hoc* (platby z fondu FOR pro jednotlivé provozovatele veřejnoprávního vysílání a platby z vyrovnávacích fondů), převody z fondu CoBo a poskytování technického zařízení zdarma by se měly považovat spíše za novou než za existující podporu.

([40]) Dopis nizozemských orgánů ze dne 13. května 2004, viz kapitolu F.6.

8. SLUČITELNOST PODPORY PODLE ČL. 86 ODST. 2 SMLOUVY O ES

(112) Na základě vlastností opatření je jediným možným důvodem pro slučitelnost čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES, v němž se uvádí, že: *„podniky, jimž je svěřeno poskytování služeb obecného hospodářského zájmu (…), podléhají ustanovením této smlouvy a zejména pravidlům soutěže, pokud uplatnění těchto ustanovení neznemožňuje právně nebo fakticky plnění zvláštních úkolů, které jim byly přiděleny. Rozvoj obchodu nesmí být dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Společenství"*.

(113) Podle ustálené judikatury Soudního dvora může čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES opravňovat k poskytnutí výjimky ze zákazu státní podpory tam, kde se jedná o podniky, jež byly pověřeny poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu. Rozsudek Soudního dvora týkající se případu *Altmark* nepřímo potvrdil, že státní podporu, která kompenzuje náklady, které podniku vznikly v souvislosti s poskytováním služby obecného hospodářského zájmu, lze považovat za slučitelnou se společným trhem, pokud splňuje podmínky čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES ([41]).

(114) V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora ([42]) čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně. Soudní dvůr upřesnil, že pokud by nějaké opatření mělo spadat pod tuto výjimku, musejí být splněny všechny následující podmínky:

— příslušná poskytovaná služba má být službou obecného hospodářského zájmu a jako taková musí být členským státem jasně vymezena;

— příslušný podnik musí být členským státem výslovně pověřen vykonáváním takové služby;

— použití pravidel o hospodářské soutěži uvedených ve Smlouvě musí bránit plnění speciálních úkolů, jimiž byl podnik pověřen, a zproštění povinnosti respektovat tato pravidla nesmí ovlivnit rozvoj obchodních vztahů v míře, která by byla v rozporu se zájmy Společenství.

(115) Sdělení o veřejnoprávním vysílání stanoví zásady a postupy, které Komise hodlá uplatňovat, aby zajistila dodržování výše uvedených podmínek. Musí proto přezkoumat, zda v daném případě:

— činnosti nizozemských provozovatelů veřejnoprávního vysílání jsou jednoznačně a přesně vymezeny nizozemskými orgány jako služba obecného hospodářského zájmu (definice);

([41]) Srov. rozsudek v případu *Altmark* citovaný výše, odstavce 101 až 109.

([42]) Srov. např. případ č. 127/73, *BRT/SABAM*, Sb. rozh. 1974, s. 313, odstavce 19/22.

— nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání jsou oficiálně pověřeni nizozemskými orgány poskytováním takovéto služby (pověření);

— státní financování nepřekračuje čisté náklady na tuto veřejnou službu s přihlédnutím k ostatním přímým či nepřímým příjmům plynoucím z poskytování veřejné služby (přiměřenost).

8.1 **Definice**

(116) V této souvislosti je nutno zmínit, že financování *ad hoc* a poskytování technického zařízení zdarma bylo určeno na podporu činností, které jsou součásti poslání veřejné služby v obecném zájmu. Je tedy nezbytné posoudit celkovou výši financování provozovatelů veřejnoprávního vysílání, toto rozhodnutí se však nebude zabývat posouzením mechanismu a podmínek, za nichž je státní financování poskytováno, mimo zvláštní výše uvedená opatření. Toto rozhodnutí se rovněž netýká organizace systému veřejnoprávního vysílání jako celku.

(117) Jak je uvedeno v bodu 33 sdělení o veřejnoprávním vysílání, je na členských státech, aby definovaly poslání veřejné služby provozovatele veřejnoprávního vysílání. Vzhledem k zvláštní povaze odvětví rozhlasového a televizního vysílání Komise považuje *„širokou' definici, podle níž jde o pověření dané vysílací organizace úkolem poskytovat vyvážený a rozmanitý program v souladu s pověřením, a přitom zajistit určitou úroveň sledovanosti, z hlediska výkladových ustanovení protokolu za legitimní podle čl. 86 odst. 2. Taková definice by měla být v souladu s cílem uspokojovat demokratické, sociální a kulturní potřeby společnosti a zaručovat pluralismus, včetně kulturní a jazykové rozmanitosti“*.

(118) I když definice může být široká, měla by být dostatečně jasná a přesná, aby neponechávala pochybnost o tom, zda určitou činnost vykonávanou pověřeným provozovatelem zamýšlí členský stát zahrnout do poslání veřejné služby, či nikoli. Jak se uvádí v bodu 36 sdělení o veřejnoprávním vysílání, úloha Komise je omezena na ověření, zda definice veřejné služby neobsahuje zřejmé omyly.

(119) Hlavním úkolem nizozemských provozovatelů veřejnoprávního vysílání je poskytovat vysoce kvalitní a rozmanité programy pro všeobecné vysílání na veřejnoprávních kanálech, a to v obecném zájmu, jak stanoví článek 13c zákona o sdělovacích prostředcích. V právních předpisech jsou rovněž obsaženy zvláštní požadavky na programování týkající se kategorií obsahu, jež mají být pokryty, a délky vysílacího času, jenž má být každé kategorii vyhrazen.

(120) Skupina CLT-UFA uvedla, že nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání vysílají obecně příliš mnoho sportovních pořadů, a zejména fotbalových utkání. Žadatelé upřesnili, že společnost NOS RTV vysílá většinu všech sportovních událostí v Nizozemsku. Jak je uvedeno výše, financování *ad hoc* bylo určeno na financování činností, jež jsou součástí poslání veřejné služby v obecném zájmu, a byly tedy myšleny rovněž na nabytí práv na vysílání sportovních přenosů.

(121) Komise zastává názor, že vysílání sportovních programů, v rámci omezení na přibližně 10 % celkového vysílacího času, nepředstavuje zřejmý omyl. Sport může být součástí poslání provozovatelů veřejnoprávního vysílání a podíl 10 % vysílacího času vyhrazeného sportovním událostem není v rozporu s úkolem nabízet v rámci veřejné služby vyvážený a rozmanitý programový mix.

(122) Komise zastává názor, že hlavní úkol stanovený v čl. 13c odst. 1 je definován dosti široce, lze však mít za to, že v souladu s Amsterodamským protokolem splňuje „demokratické, společenské a kulturní potřeby“ nizozemské společnosti. Definice hlavního úkolu v právních předpisech je tudíž dostatečně jasná a přesná a neobsahuje zřejmé omyly.

8.2 **Pověření**

(123) Bod 40 sdělení o veřejnoprávním vysílání uvádí, že aby bylo možné využít výjimky podle čl. 86 odst. 2, mělo by být poslání veřejné služby svěřeno nizozemským provozovatelům veřejnoprávního vysílání správním aktem. Komise zjistila, že zákon o sdělovacích prostředcích formálně pověřuje společnost NOS úkolem poskytovat veřejnou službu definovaným v článku 13c a prováděcích právních předpisech. Provozovatelé veřejnoprávní služby mají podle článku 31 zákona o sdělovacích prostředcích právo vysílat programy na veřejnoprávních kanálech a Komise je názoru, že provozovatelé veřejnoprávního vysílání jsou dostatečně pověřeni hlavním úkolem, tj. vysíláním programů.

8.3 **Přiměřenost**

(124) V kapitole 6.3 sdělení o veřejnoprávním vysílání je vysvětleno, že posouzení přiměřenosti, které Komise provádí, je dvojí ([43]).

(125) Komise musí na straně jedné vypočítat čisté náklady poslání veřejné služby svěřeného nizozemským provozovatelům veřejnoprávního vysílání a ověřit, zda tyto náklady byly nahrazeny nepřiměřeně, či nikoli. Při kompenzaci podniku nesmí státní podpora překročit čisté náklady poslání veřejné služby. Pro výpočet čistých nákladů je nutno vzít v úvahu rovněž ostatní přímé a nepřímé příjmy vyplývající z poslání veřejné služby. Z toho důvodu se při posuzování přiměřenosti podpory bere v úvahu čistý zisk z využití činnosti veřejné služby.

([43]) Srov. sdělení o veřejnoprávním vysílání, body 57 a 58.

(126) Na straně druhé Komise musí prověřit veškeré informace, která má k dispozici a které naznačují, že provozovatelé veřejnoprávního vysílání narušili hospodářskou soutěž na komerčních trzích více, než je nutné pro naplnění poslání veřejné služby. Například provozovatel veřejnoprávního vysílání by do té míry, v níž jsou nižší příjmy pokryty státní podporou, mohl být sváděn k tomu, aby stlačoval ceny za reklamu nebo jiné činnosti, které nejsou veřejnými službami na trhu, aby snížil příjem konkurentů. Takový postup by vyžadoval dodatečné státní financování k náhradě ušlých příjmů z komerčních činností a znamenal by proto nadměrnou kompenzaci za povinnosti vyplývající z veřejné služby.

8.3.1 ***Průhlednost a rozvržení nákladů***

(127) Komise musí nejprve určit náklady na službu obecného hospodářského zájmu. Jelikož nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání provádějí rovněž činnosti, které nejsou veřejnou službou, vyžaduje od nich směrnice Komise 80/723/EHS o zprůhlednění finančních vztahů mezi členskými státy a veřejnými podniky ([44]), ve znění směrnice Komise 2000/52/ES ([45]), aby pro různé druhy prováděných činností vedli oddělené účty. Náklady a příjmy musí být správně přiřazeny na základě jasně definovaných, objektivních zásad nákladového účetnictví. Pouze náklady, které lze v plné výši připsat činnostem veřejné služby, ačkoli prospívají také obchodním činnostem, se nemusejí rozdělovat mezi tyto dva druhy činností a mohou být zcela přiřazeny k veřejné službě ([46]).

(128) Směrnice o průhlednosti byla v Nizozemsku provedena novelou zákona o hospodářské soutěži („Mededingings-„Mededingingswet“) ([47]). Zvláštní výnos ([48]) mimoto provozovatele veřejnoprávního vysílání zavazuje, aby vedli oddělené účty pro veškeré vedlejší činnosti a činnosti sdružení. Na základě toho nizozemské orgány poskytly informace o nákladech a příjmech provozovatelů veřejnoprávního vysílání v období 1994–2005.

(129) Podle požadavků směrnice o průhlednosti by členské státy měly zajistit nejen to, aby byly vedeny oddělené účty pro činnost veřejné služby a činnosti, které veřejnou službou nejsou, ale rovněž to, že veškeré náklady a výnosy jsou správně rozděleny na základě důsledně uplatňovaných a objektivně zdůvodnitelných zásad analytického účetnictví a že byly jasně stanoveny zásady analytického účetnictví, podle kterých se jednotlivé účty vedou.

([44]) Úř. věst. L 195, 29.7.1980, s. 35. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/81/ES (Úř. věst. L 312, 29.11.2005, s. 47).

([45]) Úř. věst. L 193, 29.7.2000, s. 75.

([46]) Srov. sdělení o veřejnoprávním vysílání, body 53–56.

([47]) Srov. článek 25a nizozemského zákona o hospodářské soutěži.

([48]) Výnos ministra ze dne 13. června 2001, který obsahuje přílohu s názvem „Příručka finanční odpovědnosti“.

(130) V daném případě však Komise zjistila, že výnos nestanoví, jak mají provozovatelé veřejnoprávního vysílání rozdělovat náklady, které jsou společné pro činnosti veřejné služby a činnosti, které veřejnou službou nejsou. Informace poskytnuté nizozemskými orgány mimoto potvrzují, že provozovatelé veřejnoprávního vysílání používají k rozdělení nákladů různé postupy. Nizozemské orgány uvedly, že na úrovni jednotlivých provozovatelů je rozdělení správné, ale že vzhledem k možnému výběru, který provozovatelé vysílání mají s ohledem na rozdělování nákladů, se může toto rozdělení mezi jednotlivými provozovateli vysílání lišit. Komise však zjistila, že skutečnost, že u jednotlivých provozovatelů vysílání neexistuje jednotnost, naznačuje, že výnos nestanoví dostatečně, jak by se mělo rozdělování nákladů provádět.

(131) Podle informací předložených nizozemskými orgány proto nelze učinit závěr, že náklady jsou správně rozdělovány na základě uznaných metod pro rozdělování nákladů. Komise se proto domnívá, že při posuzování toho, zda bylo státní financování přiměřené nákladům veřejné služby, by se měly vzít v úvahu všechny čisté příjmy z komerčních činností provozovatelů veřejnoprávního vysílání. To je rovněž v souladu s nizozemským právním rámcem, který se vztahuje na systém veřejnoprávního vysílání a který provozovatele vysílání zavazuje, aby pro účely veřejné služby použili veškerý svůj zisk, včetně zisku z komerčních činností ([49]).

8.3.2 ***Přiměřenost veřejného financování***

(132) Podle bodu 57 sdělení o veřejnoprávním vysílání je nutné, aby státní podpora nepřekročila čisté náklady poslání veřejné služby, které provozovateli vysílání vznikly. Po stanovení čistých nákladů veřejné služby je proto nutné zjistit, zda celková částka státního financování nepřekračuje stanovenou částku.

(133) Jak bylo uvedeno výše, pokud nedošlo k úplnému nebo smysluplnému rozdělení nákladů, je nutno při výpočtu čistých nákladů veřejné služby vzít v úvahu čisté příjmy ze všech činností, které měly přímo či nepřímo prospěch z veřejného financování ([50]). Při stanovování čistých nákladů poslání veřejné služby není nutno brát v úvahu pouze výnosy ze „samostatných“ komerčních činností. To jsou činnosti, které neměly přímo či nepřímo (např. v podobě levnějších vstupů) prospěch ze státního financování nebo které uhradily plnou hodnotu vstupů, které mají společné s činností veřejné služby nebo které z této činnosti vyplývají.

([49]) Údaje poskytnuté nizozemskými orgány ukazují, že v období, kdy probíhalo šetření, byly komerční činnosti provozovatelů veřejnoprávní služby celkově ziskové.

([50]) Srov. sdělení o veřejnoprávním vysílání, body 55 a 56.

(134) Jak již bylo poznamenáno, v nizozemském systému veřejnoprávního vysílání neexistuje pojem „samostatných" činností, ani smysluplné a úplné rozdělení prostředků mezi různé činnosti provozovatelů vysílání. Zákon o sdělovacích prostředcích kromě toho stanoví, že veškeré čisté výnosy z hlavního úkolu a vedlejších úkolů ([51]), vedlejších činností a činnosti sdružení ([52]) musejí být použity na plnění poslání veřejné služby ([53]).

(135) Čisté náklady činnosti veřejné služby jsou proto určeny s přihlédnutím k příjmům ze všech činností provozovatelů veřejnoprávního vysílání. V souladu s tím:

— za prvé, čisté náklady veřejné služby jsou určeny tak, že se od celkových nákladů na poskytování veřejné služby odečtou čisté výnosy odvozené z využití veřejné služby (hlavní a vedlejší úkoly) ([54]);

— za druhé, vezmou se v úvahu všechny ostatní čisté příjmy z komerčních činností (vedlejší činnosti a činnosti sdružení);

— za třetí, připočítají se všechny formy veřejného financování. Za prvé, roční státní financování a *platby* z *fondu Stifo*, které se považují za opatření „existující podpory". Za druhé, financování ad hoc (platby z fondu FOR a z vyrovnávacích fondů) a platby z fondu *CoBo*, které se považují za „novou podporu".

(136) Součet všech výše uvedených položek určuje, zda celkové státní financování překračuje celkové čisté náklady veřejné služby či nikoli nebo (jinými slovy) zda existuje či neexistuje nadměrná kompenzace za úkoly v oblasti veřejné služby.

(137) Pokud jde o poskytování technických služeb a zařízení organizací NOB zdarma, opatření by se v zásadě mělo vzít v úvahu při posuzování nadměrné náhrady. Není však nutné toto opatření výslovně zahrnout do výpočtů, jelikož přínosy z poskytování technických služeb zdarma lze považovat za náhradu nákladů, které by jinak musely být financovány. Tedy nutnost hradit dotyčné náklady by o stejnou částku zvýšila náklady veřejné služby, kterou byli nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání pověřeni. Zahrnutí těchto nákladů by proto nezměnilo konečný čistý výsledek ([55]).

8.4 Rozhodnutí o zahájení řízení a období, kdy probíhalo šetření

(138) V rozhodnutí o zahájení řízení Komise stanovila prozatímně nadměrnou náhradu ve výši 110 milionů EUR. Výpočet byl založen na neúplných údajích o skutečné výši převodů do rezerv a o výši rezerv systému veřejnoprávního vysílání jako celku v průběhu let 1992–2002. Nizozemské orgány v té době neposkytly úplné údaje o jednotlivých provozovatelích vysílání.

(139) Po zahájení řízení Komise obdržela údaje o výdajích a příjmech jednotlivých provozovatelů vysílání, které jsou podrobnější než celkové údaje poskytnuté v době zahájení řízení. Nové informace kromě toho obsahují aktuální údaje až do roku 2005 a rovněž odhad na rok 2006.

(140) Toto rozhodnutí se týká plateb *ad hoc*, které byly placeny od roku 1994 a zahrnují období až do roku 2005. Pokud jde o konečné datum, nizozemské orgány vyzvaly Komisi, aby vzala v úvahu rovněž údaje z roku 2006. Komise to však nepovažuje za vhodné, jelikož údaje z roku 2006 představují pouze odhady pro probíhající rozpočtový rok.

8.4.1 *Posouzení kompenzace jednotlivých provozovatelů veřejnoprávního vysílání*

(141) Zdá se, že v období 1994–2005 obdrželo nadměrnou náhradu nákladů 14 z 19 provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Nadměrná kompenzace vytvořila zisk ve výši 32 milionů EUR, který byl většinou převeden do jejich programových rezerv.

(142) Část nadměrné náhrady však v některých případech byla použita k vyrovnání nedostatečné kompenzace v období před rokem 1994. Někteří provozovatelé vysílání měli na počátku roku 1994 zápornou programovou rezervu ([56]). Provozovatelé vysílání mohli evidovat záporné programové rezervy pouze tehdy, pokud náklady veřejné služby překročily různé zdroje financování veřejné služby. Jinými slovy, záporné programové rezervy mohly být pouze důsledkem nedostatečné náhrady nákladů veřejné služby.

(143) Na druhou stranu, případné ztráty z komerčních činností musely být financovány z rezerv sdružení a nemohly se

([51]) Výnosy z práv k duševnímu vlastnictví, výnosy ze služby SMS, sponzorování, reklamy, prodeje vstupenek atd. To lze odvodit z výše uvedené „Handboek Financiële Verantwoording", která stanoví účetní pravidla a zásady, jež by měli jednotliví provozovatelé veřejnoprávního vysílání uplatňovat (verze 2005, vzor VII, s. 18).

([52]) Výnosy z vedlejších činností a činností sdružení jsou:
1. výnosy z činnosti sdružení: ty jsou obecně v podobě příspěvků členů, příspěvků z časopisů sdružení a obdržených odkazů;
2. výnosy z kapitálu: to jsou výnosy z úroků, pronájmu a účastí;
3. výnosy z programových časopisů: výnosy z vydávání programových časopisů (časopisy s podrobnými informacemi o programech, s recenzemi, reklamou atd.);
4. výnosy z ostatních činností: výnosy z CD a DVD, z prodeje programových formátů.

([53]) Dopis nizozemských orgánů v rámci řízení v případu č. E-5/2005 ze dne 2. června 2005, zaevidovaný dne 7. června 2005.

([54]) Srov. odstavec 26.

([55]) To je v souladu s postojem Komise v rozhodnutí týkajícím se italského provozovatele veřejnoprávního vysílání RAI: rozhodnutí Komise ze dne 15. října 2003 o opatřeních provedených Itálií ve prospěch RAI SpA, Úř. věst. L 119 ze dne 23.4.2004, s. 1.

([56]) Např. společnost VARA měla počátkem roku 1994 zápornou programovou rezervu ve výši 8,5 milionů EUR.

projevit v programových rezervách. Podle nizozemských orgánů byly rezervy sdružení vytvořeny ze soukromých zdrojů.

(144) Existují rovněž případy, kdy nedostatečná náhrada nákladů veřejné služby byla dočasně financována rezervami sdružení. V roce 1993 byly rezervy sdružení nizozemskými orgány „zmraženy"; od tohoto okamžiku nebylo možné přidávat do rezerv sdružení příjmy z veřejné služby a komerčních činností. Výjimka však byla učiněna v případě úhrad plateb uskutečněných z rezerv sdružení před rokem 1994 ke krytí nefinancovaných nákladů veřejné služby. Podle nizozemských orgánů to je jediný případ, kdy byly po roce 1994 do těchto rezerv přidány finanční prostředky ([57]).

(145) Komise se domnívá, že záporné částky zaznamenané v programových rezervách a kladné přírůstky rezerv sdružení po roce 1994 vznikly pouze v důsledku předchozí „nedostatečné náhrady" nákladů veřejné služby. Následné vyrovnání těchto částek se proto považuje za způsobilé náklady na úkol v oblasti veřejné služby. Odpovídající částky proto nelze vzít v úvahu při určování nadměrné náhrady.

(146) Jak bylo uvedeno výše, nadměrná náhrada většinou plynula do programových rezerv. V roce 2005 PO poprvé na základě článku 109a a čl. 19a odst. 1 písm. h) zákona o sdělovacích prostředcích rozhodla, že by rezervy jednotlivých provozovatelů vysílání, které převyšují 5 až 10 % jejich ročního rozpočtu, měly být převedeny na PO ([58]). Tento převod se rovněž považuje za součást opatření *ad hoc* a přihlíží se k němu při určování přiměřenosti náhrady. Tento převod v důsledku snížil celkovou náhradu pro jednotlivé provozovatele veřejnoprávního vysílání a zároveň zvýšil nadměrnou kompenzaci PO.

(147) Odečtením (za každý rok od roku 1994 do roku 2005) čistých nákladů veřejné služby od celkových finančních prostředků získaných od státu způsobem popsaným v odstavci 135 Komise dospěla k závěru, že žádný z jednotlivých provozovatelů vysílání neobdržel veřejné finanční prostředky převyšující 10 % jeho ročního rozpočtu. Jelikož náklady na veřejnoprávní vysílání se v jednotlivých letech mohou lišit, stát může z rozpočtových důvodů chtít udržet výkyvy ve státním financování na nejnižší možné míře a povolit převedení určitého procentního podílu roční nadměrné náhrady do příštího roku. Komise tuto zásadu uznala v případu dánského veřejnoprávního vysílání ([59]).

([57]) To se týká společností AVRO, KRO, NCRV a VARA. Dopis nizozemských orgánů, 30. dubna, zaevidovaný dne 13. května 2004.

([58]) Dopis „Publieke Omroep" ze dne 28. července 2005 zaslaný nizozemskými orgány dne 1. září 2005 (zaevidovaný dne 5. září 2005).

([59]) Rozhodnutí Komise ze dne 19. května 2004 o opatřeních č. C2/2003 (ex NN 22/02) učiněných Dánskem ve prospěch TV2/Danmark, C(2004) 1814 (v konečném znění), odstavec 113.

(148) Komise v tomto případu uvedla, že taková rezerva má být zřízena za určitým účelem, a kromě toho je třeba ji uvést do souladu s pravidly a blíže určit termín, kdy se má zjištěné nadbytečné kompenzování vrátit, tj. odečíst od náhrady pro příští rok, pokud bylo zjištěno nadměrné kompenzování. Pokud tedy nadměrná náhrada nepřekročí 10 % částky roční kompenzace, tato nadměrná náhrada je v souladu se Smlouvou o ES a lze ji převést do příštího roku a odečíst z částky kompenzace splatné s ohledem na toto období.

(149) Jak již bylo uvedeno, nizozemské orgány rozhodly, že jednotliví provozovatelé veřejnoprávního vysílání mohou udržovat vyhrazenou rezervu představující nejvýše 5 až 10 % jejich ročního rozpočtu ([60]). S ohledem na toto omezení PO v roce 2005 nařídila převod částky ve výši 42,457 milionů EUR z rezerv jednotlivých provozovatelů vysílání na PO. Orgány se rovněž zavázaly, že od roku 2006 budou rezervy pravidelně sledovat a nařizovat navrácení nadměrných částek nad 10 % roční kompenzace ([61]). Usuzuje se proto, že jsou splněny podmínky, aby částka nadměrné náhrady, která nepřekračuje 10 % ročního rozpočtu provozovatelů veřejnoprávního vysílání, byla uznána za slučitelnou ([62]).

(150) Jelikož nadměrná náhrada nepřekračuje 10 % hranici ročního rozpočtu, lze ji považovat za oprávněnou s ohledem na poskytování veřejné služby, a podpora se tudíž považuje za slučitelnou s čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES.

8.4.2 ***Nadměrná náhrada pro PO***

(151) PO rovněž obdržela kompenzaci za svou řídící a koordinační roli v systému veřejnoprávního vysílání. Tuto úlohu vykonává samostatná organizace, tzv. PO, která vede oddělené účty. Nizozemské orgány uvedly, že ačkoli jsou NOS RTV a PO součástí jednoho právního subjektu a předkládají rovněž konsolidovanou účetní závěrku, nemají v žádném případě přístup k prostředkům druhé strany.

([60]) Tj. 5 nebo 10 % podle velikosti rozpočtu provozovatele vysílání.

([61]) V předloze návrhu nového zákona o sdělovacích prostředích (zákon o sdělovacích prostředcích z roku 2007) nizozemská vláda zavedla pravidlo, které stanoví, že se rezerva bude každoročně sledovat a že nadměrná rezerva (rezerva vyšší než 10 % roční náhrady) musí být převedena zpět do rezervy AOR, kterou spravuje úřad pro sdělovací prostředky. Nizozemská vláda se zavázala (dopisem ze dne 4. května 2006) zavést toto pravidlo v zákonu o rozpočtu na rok 2006, což zaručuje jeho uplatňování až do přijetí „zákona o sdělovacích prostředcích z roku 2007".

([62]) Ve skutečnosti 5 % nebo 10 % podle určení nizozemských orgánů.

(152) Na základě oddělených účtů PO a podle postupu popsaného v odstavci 135 Komise dospěla k závěru, že PO obdržela celkovou nadměrnou kompenzaci ve výši 55,908 milionů EUR, a to bez rezerv, které byly v roce 2005 převedeny od jednotlivých provozovatelů vysílání. Převod rezerv činil 42,457 milionů EUR. Pokud se vezme v úvahu tento převod, celková částka nadměrné náhrady pro PO činí 98,365 (55,908 + 42,457) milionů EUR.

Tabulka 4

Přehled ročního financování PO (1994–2005) částky v milionech EUR ([63])

	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	Celkem
Náklady na činnost veřejné služby	53,1	60,5	61,8	64,6	69,3	77,3	89,0	94,7	100,4	91,2	91,9	95,2	948,9
Výnosy z činnosti veřejné služby	0	0	0	0,7	3,3	3,5	2,5	2,6	3,4	0,2	0	0	16,2
Čisté náklady veřejné služby	**53,1**	**60,5**	**61,8**	**63,9**	**66,0**	**73,8**	**86,4**	**92,0**	**97,0**	**90,9**	**91,9**	**95,2**	**932,7**
Čistý výsledek komerčních činností	**5,7**	**5,9**	**6,5**	**7,3**	**10,7**	**16,0**	**13,7**	**12,0**	**10,8**	**13,1**	**22,3**	**9,7**	**133,7**
Potřeba veřejného financování	**47,5**	**54,6**	**55,3**	**56,5**	**55,4**	**57,8**	**72,7**	**80,0**	**86,2**	**77,8**	**69,6**	**85,5**	**799,0**
Roční platby	49,4	55,6	58,3	58,9	62,3	70,7	68,7	74,6	78,6	85,4	78,0	79,3	819,6
Roční platby z fondu Stifo	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Celková roční náhrada	**49,4**	**55,6**	**58,3**	**58,9**	**62,3**	**70,7**	**68,7**	**74,6**	**78,6**	**85,4**	**78,0**	**79,3**	**819,6**
Výsledek před platbami ad hoc	**1,9**	**1,0**	**3,0**	**2,3**	**6,9**	**12,8**	**- 4,0**	**- 5,4**	**- 7,6**	**7,6**	**8,4**	**- 6,2**	**20,7**
Platby z fondu FOR	0	0	0	0	0	0	7,1	6,1	5,2	7,0	5,6	2,8	33,9
Platby z vyrovnávacích fondů	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Platby z fondu CoBo	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Převod nadměrných rezerv	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	42,5	42,5
Platby ad hoc celkem	**0**	**0**	**0**	**0**	**0**	**0**	**7,1**	**6,1**	**5,2**	**7,0**	**5,6**	**45,3**	**76,3**
Mimořádné položky	0	0	0	0	0	0,9	0	0,2	0,2	0	0	0	1,4
Celková nadměrná/ nedostatečná náhrada	**1,9**	**1,0**	**3,0**	**2,3**	**6,9**	**13,7**	**3,1**	**0,9**	**- 2,1**	**14,5**	**14,0**	**39,1**	**98,4**

([63]) Rozdíly v textu a tabulce jsou zapříčiněny rozdíly při zaokrouhlení.

(153) Usuzuje se, že nadměrná náhrada ve výši 98,365 milionů EUR není pro poskytování veřejné služby nezbytná, a nemůže proto využít odchylky v čl. 86 odst. 2 o zákazu státní podpory. Nadměrná náhrada se proto nepovažuje za slučitelnou podporu a měla by být PO v zásadě navrácena.

(154) Zdá se však, že nadměrná náhrada překračuje celkové platby *ad hoc*, které připadly PO. PO obdržela částku ve výši 33,870 milionů EUR jako platby *ad hoc* ze státního rozpočtu na sdělovací prostředky a převod *ad hoc* částky ve výši 42,457 milionů EUR od ostatních provozovatelů vysílání. To dohromady znamená celkovou částku ve výši 76,327 milionů EUR plateb obdržených z opatření *ad hoc*. Platby *ad hoc* přinesly rovněž úroky, které by se měly vzít v úvahu při určování výše finančních prostředků, které nebyly obdrženy v rámci „existující podpory". Částka, kterou je nutno navrátit, by tedy činila 76,327 milionů EUR včetně úroků, jelikož „zbývající" nadměrná náhrada byla poskytnuta prostřednictvím existující podpory a nemusí být navrácena.

8.5 **Protisoutěžní chování na komerčních trzích**

(155) Jak bylo vysvětleno ve sdělení o veřejnoprávním vysílání, Komise zastává názor, že protisoutěžní chování provozovatelů veřejnoprávního vysílání nelze považovat za nezbytné pro naplnění poslání veřejné služby. V rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení Komise zmínila níže uvedena možná narušení na trzích.

8.5.1 ***Kabelový přenos***

(156) Ve vzorové smlouvě uzavřené v roce 1985 mezi provozovateli vysílání a provozovateli kabelové televize se na žádost nizozemské vlády stanoví, že provozovatelé kabelové televize neplatí za práva k duševnímu vlastnictví za přenos nizozemských veřejnoprávních televizních programů. S ohledem na zřeknutí se platby za práva k duševnímu vlastnictví od provozovatelů kabelové televize je možno se ptát, zda PO jednala jako běžný tržní subjekt, jelikož se vzdala komerčního příjmu.

(157) Nizozemské orgány však tvrdí, že skutečnost, že PO nepožadovala poplatek za práva k duševnímu vlastnictví, není nutně v rozporu s tržním chováním. Provozovatelé komerčního vysílání ostatně od provozovatelů kabelové televize rovněž nepožadují poplatek za přenos svých programů ([64]).

([64]) Podle VECAI (organizace provozovatelů kabelové televize), společnost NOS ve skutečnosti dostává od sdružení VECAI platbu, ačkoli se nazývá jinak. Společnost NOS však nepovažuje tuto platbu za poplatek za práva k duševnímu vlastnictví.

(158) Komerční dohody mezi provozovateli vysílání a provozovateli kabelové televize mají ve skutečnosti různou podobu, zejména s ohledem na skutečnost, že transakce zahrnuje výměnu přenosových služeb proti dostupnosti obsahu, což je cenné pro obě strany. Komise v souladu s tím zjistila, že neexistují žádné jednoznačné náznaky, že PO jednala v rozporu s tržním chováním a že tím, že se vzdala komerčních výnosů, vzrostla potřeba státního financování.

8.5.2 ***Reklamní trh***

8.5.2.1 *Údajné cenové podbízení u GRP 20–49*

(159) Při zahájení formálního vyšetřovacího řízení Komise neměla dostatek důkazů o cenovém podbízení ze strany STER. Je však nutno posoudit informace, které po zahájení řízení poskytli žadatelé a nizozemské orgány.

(160) Bod 58 sdělení uvádí, že veřejnoprávní vysílací organizace by mohla být sváděna k tomu, aby stlačovala ceny za reklamu, aby snížila příjem konkurentů. Je však třeba mít na paměti, že provozovatelé veřejnoprávního vysílání v Nizozemsku neprovádějí přímo reklamní činnost, ale tato činnost je vykonávána zvláštní organizací s názvem STER. Posláním STER je využít dobu, která je k dispozici pro reklamy, tak, aby zajistila optimální příspěvek k centrálnímu financování provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Funguje jako zprostředkovatel, jehož posláním je maximalizovat zisky z prodeje reklamního času provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Jak již bylo zmíněno v odstavci 17, STER převádí příjmy z reklamy přímo do rozpočtu na sdělovací prostředky.

(161) Možné cenové podbízení na straně STER by se mělo projevit v některých či ve všech těchto okolnostech: nižší ceny STER oproti jejím konkurentům, nárůst podílu na trhu a ztráta výnosů STER.

(162) Za prvé, jak Komise uvedla rovněž v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, za smysluplnou náhradu kritérií uvedených v bodě 58 sdělení o veřejnoprávním vysílání by se mohlo považovat porovnání cen veřejných a soukromých společností prodávajících reklamy.

(163) Za účelem porovnání cen je nejdůležitější cílová skupina diváků ve věku 20–49 let. Jak lze vyvodit z Tabulka 5, existují různé podskupiny, přičemž mnoho z nich se zaměřuje na diváky ve věkové kategorii 20–49 let:

Tabulka 5

Procentní podíl cílových GRP získaných STER (důvěrné údaje, rok 2004)

Cíl. skup.	13+	20–34	35–49	50–64	20–49	Kupující 20–49	Kupující 20–49 + dítě	Muži 20–34	Ženy 20–34
Získáno	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]

Zdroj: dopis nizozemských orgánů ze dne 27.1.2005.

(164) Tabulka 5 naznačuje, že STER prodává reklamu převážně pro kategorii diváků ve věku 20–49 let. Od roku 1999 se podíl STER na reklamním trhu a sledovanost dosažená provozovateli veřejnoprávního vysílání u cílové skupiny 20–49 snížily. V této cílové skupině 20–49 let byly ceny brutto účtované zadavatelům reklamy tyto:

Tabulka 6

Ceny brutto pro GRP 20-49 let (18:00 h–24:00 h), 1995–2005 v EUR

	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
STER	1 470	1 496	1 499	1 315	1 485	1 541	1 562	1 624	1 816	1 932	1 890
Provozovatelé komerčního vysílání	1 337	1 314	1 366	1 399	1 438	1 637	1 667	1 675	1 753	2 055	2 087

Zdroj: dopis nizozemských orgánů ze dne 23.2.2006.

(165) Podle výše uvedených údajů byly ceníkové ceny STER u GRP 20–49 pouze mírně nižší než ceníkové ceny provozovatelů veřejnoprávního vysílání. Podle nizozemských orgánů mohou provozovatelé vysílání a STER poskytovat značné slevy. Zdá se, že provozovatelé komerčního vysílání poskytovali mnohem vyšší slevy, zejména od roku 1998. Tyto slevy jsou uvedeny níže:

Tabulka 7

Skutečné slevy poskytnuté v období 1994–2005 v %

	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
STER	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Provozovatelé komerčního vysílání	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]

Zdroj: dopis nizozemských orgánů ze dne 24.2.2006.

(166) Ačkoli STER má méně atraktivní diváctvo než provozovatelé komerčního vysílání (má nízkou selektivnost, proto je méně schopna nabídnout velmi specifickou cílovou skupinu) a nižší sledovanost a podíl na reklamním trhu (viz tabulka 9), její ceny netto jsou vyšší než ceny účtované provozovateli komerčního vysílání.

Tabulka 8

Ceny netto pro GRP 20–49 let (18:00 h–24:00 h), 1995–2005 v EUR

	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
STER	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Provozovatelé komerčního vysílání	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]

(167) Z Tabulka 9 lze kromě toho odvodit, že u veřejnoprávního vysílání existuje jednoznačný vzájemný vztah mezi poklesem sledovanosti a podílem reklamy. Neexistuje žádný důkaz, že kvůli možnému cenovému dumpingu STER zvyšuje svůj podíl na trhu či si jej přinejmenším udržuje, a to i přes pokles sledovanosti provozovatelů vysílání, kteří jsou jejími klienty. Naopak, STER ztrácí podíl na reklamním trhu obdobným tempem, jakým provozovatelé veřejnoprávního vysílání přicházejí o diváky.

Tabulka 9

Sledovanost a podíly na reklamním trhu

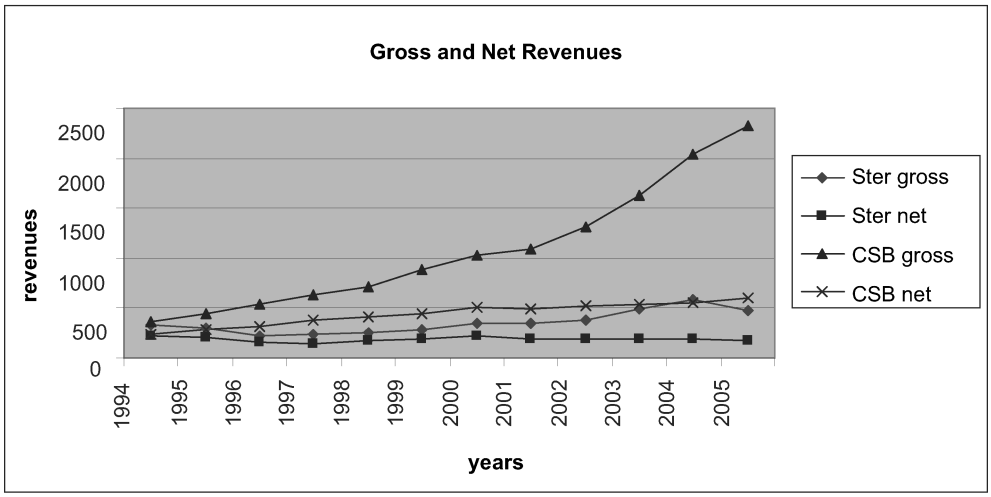
	1998	1999	2000	2001	2002	2003
Sledovanost provozovatelů komerčního vysílání	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Reklama provozovatelů komerčního vysílání	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Sledovanost PVV	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]
Reklama PVV	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]	[...]

Zdroj: dopis nizozemských orgánů ze dne 3.2.2006.

(168) Neexistují žádné důkazy, že STER přichází o výnosy z reklamy, aby zvýšila svůj podíl na trhu.

Obr. 1

Vývoj hrubých a čistých příjmů

(169) Z Tabulka 7 a Obr. 1 lze odvodit, že STER nabízela značné slevy. Nicméně z grafu 1 lze vyvodit rovněž to, že navzdory těmto slevám byly čisté příjmy z reklam poměrné stálé. Využití slev nevedlo k významné změně příjmů.

(170) Zdá se, že na nizozemském reklamním trhu nenastala ani jedna z okolností, které cenové podbízení obvykle doprovázejí, tj. nižší ceny, nárůst podílu na trhu a dočasná ztráta příjmů. Opět je nutno zdůraznit, že STER je společností, která je nezávislá na provozovatelích veřejnoprávního vysílání a jejíž příjmy plynou přímo do rozpočtu na sdělovací prostředky. V souladu s tím Komise učinila závěr, že neexistují žádné náznaky, že STER prodávala za nižší ceny v míře, která by vedla k nepatřičné ztrátě příjmů, což by zvýšilo potřebu dalšího státního financování systému veřejnoprávního vysílání.

8.5.2.2 *Kritérium pro ceny za reklamu*

(171) Skupina SBS Broadcasting BV uvedla, že „pouhé porovnání cen za GRP 20–49 placených STER nebo IP a/nebo SBS nemůže být výlučným kritériem pro určení, zda se STER dopouští cenového podbízení, či nikoli".

(172) Skupina SBS dále uvádí, že zadavatelé reklam jsou ochotni zaplatit dodatečný příplatek za GRP 20–49, jež STER nabízí, a to s ohledem na skutečnost, že oslovuje diváky mimo cílovou skupinu. Mimoto ceny STER pro GRP 13+ (kategorie mladistvých) za skutečnou dodávku jsou ve skutečnosti mnohem nižší než ceny komerčních konkurentů u GRP 13+. Tyto záležitosti Komise předložila nizozemským orgánům ([65]).

(173) Co se týká první otázky, hned na počátku je nutno objasnit, že marketingové společnosti při propagaci svých výrobků hodlají oslovit určitou cílovou skupinu. Diváci mimo tuto cílovou skupinu nejsou důležití. Jedním z kritérií pro získání reklamního času je selektivnost cílových diváků. Není-li reklamní spot selektivní, tj. pokud existuje značné množství tzv. „odpadu" (reklama oslovující diváky mimo cílovou skupinu), pak je reklamní spot méně zajímavý. Vzhledem ke skutečnosti, že reklama prodávaná STER má nízkou selektivnost (přitahuje široké spektrum diváků), je podle nizozemských orgánů pro STER v současnosti obtížné udržet své sazby za reklamu. Za druhé, GRP 13+ má menší význam než GRP 20–49. Informace v Tabulka 5 ukazují poměrně malý význam GRP 13+ (důvěrné informace) a jasně naznačují, že GRP 13+ není pro porovnání cen rozhodující. Jak nizozemské orgány uvedly, mnohem důležitější je GRP 20–49. Skutečnost, že cena GRP 13+ je u STER nižší, jako taková neprokazuje, že ze strany provozovatelů veřejnoprávního vysílání obecně dochází k cenovému podbízení.

([65]) Dopis nizozemským orgánům ze dne 4. ledna 2005.

8.5.2.3 *Závěr k reklamě*

(174) I přesto, že STER nabízela značné slevy, celkové příjmy pocházející z reklamy se nesnížily, ale byly stálé. Po posouzení ostatních tvrzení a odpovědí nizozemských orgánů Komise vyvozuje závěr, že v současnosti neexistují důkazy, že se STER nepokoušela maximalizovat své příjmy z reklamy a že její chování vedlo k potřebě většího státního financování.

8.5.3 ***Fotbalová práva***

(175) V době zahájení řízení Komise uvedla, že neexistují žádné zřejmé důkazy, jež by umožnily vyvodit závěr, že provozovatelé vysílání zaplatili za práva na přenos fotbalových utkání cenu, která by strukturálně převyšovala tržní hodnotu. Jedním z důvodů bylo to, že provozovatelé veřejnoprávního vysílání nabídli během jednání vyšší částky, než byli ochotni nabídnout provozovatelé komerčního vysílání. Skupina CLT-UFA si stěžovala, že nizozemští provozovatelé veřejnoprávního vysílání platí za fotbalová práva nepřiměřeně vysoké ceny. Komise uvedla, že tuto situaci dále posoudí.

(176) Následné šetření neprokázalo, že provozovatelé veřejnoprávního vysílání přeplatili provozovatele komerčního vysílání, ani že provozovatelé veřejnoprávního vysílání nabyli práva na přenos fotbalových událostí v míře, která může vyloučit z trhu konkurenty. Byly zjištěny příklady, kdy v období, v němž probíhalo šetření, měli důležitá fotbalová práva provozovatelé komerčního vysílání (viz odstavec 55).

(177) Ačkoli v tomto řízení nebylo možno zjistit konkrétní protisoutěžní postupy, otázka, zda systém jako takový nabízí dostatečné záruky s ohledem na možnost protisoutěžního jednání, bude předmětem řízení v případu č. E-5/2005 o existující podpoře.

9. **ZÁVĚR**

(178) Z výše uvedených důvodů Komise dospěla k závěru, že došlo k nadměrné náhradě ve výši 98,365 milionů EUR poskytnuté prostřednictvím opatření státní podpory, kterou nelze považovat za slučitelnou se společným trhem podle čl. 86 odst. 2 Smlouvy o ES, a proto by ji měla společnost NOS vrátit s ohledem na funkce, které vykonává jako PO.

(179) Nicméně vzhledem k tomu, že nadměrná náhrada překračuje celkové platby *ad hoc*, které připadly PO a činí celkem 76,3 milionů EUR, navrácení by se mělo omezit na částku 76,327 milionů EUR včetně úroků, jelikož „zbývající" nadměrná náhrada byla poskytnuta prostřednictvím existující podpory a nemusí být navrácena,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

1. Státní podpora *ad hoc*, kterou Nizozemsko poskytlo společnosti NOS za její působení jako PO, je neslučitelná se společným trhem.

2. Neslučitelná státní podpora *ad hoc* musí být od společnosti NOS získána zpět. Částka, která má být navrácena, činí 76,327 milionů EUR včetně úroků.

3. Státní podpora *ad hoc* udělená jednotlivým provozovatelům veřejnoprávního vysílání je slučitelná se společným trhem pod podmínkou, že pokud tato podpora vedla k nadměrné náhradě nákladů na úkoly v oblasti veřejné služby, přebytek je uložen ve zvláštní účelové rezervě, jejíž výše nepřekračuje 10 % ročního rozpočtu provozovatele vysílání, a za předpokladu, že Nizozemsko pravidelně sleduje dodržování tohoto omezení.

Článek 2

1. Nizozemsko učiní veškerá nezbytná opatření, aby podporu uvedenou v odstavci 1 protiprávně vyplacenou příjemci vyžádalo od PO zpět.

2. Požadavek na navrácení musí být proveden bezodkladně a podle postupů vnitrostátního práva, pokud dovolují bezodkladné a účinné provedení tohoto rozhodnutí. Podpora požadovaná k navrácení zahrnuje úroky od data jejího poskytnutí příjemci do okamžiku jejího navrácení.

3. Úroky, které je třeba podle odstavce 2 požadovat, se vypočítávají podle postupů stanovených v článcích 9 a 11 nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ([66]).

4. Ve lhůtě dvou měsíců od oznámení tohoto rozhodnutí Nizozemsko uloží příjemci uvedenému v článku 1, aby navrátil protiprávní a neslučitelnou podporu včetně splatných úroků.

Článek 3

Nizozemsko do dvou měsíců ode dne oznámení tohoto rozhodnutí Komisi sdělí opatření, která jsou stanovena nebo která byla přijata k dosažení souladu s tímto rozhodnutím. Tyto informace budou sděleny prostřednictvím dotazníku uvedeného v příloze 1 tohoto rozhodnutí. Nizozemsko ve stejné lhůtě předloží všechny doklady potvrzující, že vůči příjemci protiprávní a neslučitelné podpory bylo zahájeno řízení o navrácení podpory.

Článek 4

Toto rozhodnutí je určeno Nizozemskému království.

V Bruselu dne 22. června 2006

Za Komisi

Neelie KROES

členka Komise

([66]) Úř. věst. L 140, 30.4.2004, s. 1.

PŘÍLOHA

INFORMACE TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ ROZHODNUTÍ KOMISE C 2/2004

1. **Celkový počet příjemců a celková částka podpory, jež má být navrácena**

1.1 Podrobně uveďte, jakým způsobem bude vypočítána výše podpory, jež má být jednotlivými příjemci vrácena?

— Základní částka

— Úroky

1.2 Jaká je celková výše protiprávní podpory poskytnuté na základě režimu, jež má být vrácena (hrubý ekvivalent podpory; v cenách …):

1.3 Jaký je celkový počet příjemců, kteří musí vrátit podporu, jež byla v rámci tohoto režimu protiprávně poskytnuta:

2. **Opatření, jež byla pro navrácení podpory stanovena nebo již přijata**

2.1 Podrobně uveďte, jaká opatření jsou stanovena a jaká opatření již byla pro neprodlené a účinné navrácení podpory přijata. Uveďte rovněž právní základ zmíněných opatření.

2.2 Dokdy budou všechny podpory navráceny?

3. **Informace o jednotlivých příjemcích**

V přiložené tabulce poskytněte údaje o každém příjemci, který musí vrátit podporu, jež byla v rámci režimu poskytnuta protiprávně.

Totožnost příjemce	Výše protiprávně poskytnuté podpory (*) Měna: ….	Vrácené částky (°) Měna:…

(*) Výše podpory, která byla pro příjemce uvolněna (v hrubém ekvivalentu podpory; v cenách …..).
(°) Vrácené hrubé částky (včetně úroků).